

Til minde om Olga Schweizer. Kendte danske musikere ærer dansk koncertpianist, en helt i Albanien

Af Feride Istogu Gillesberg

Read the English version below.

To koncerter med klassisk musik i juni ærede mindet om den danske koncertpianist Olga Schweizer Libohova, hvis mod gjorde hende til en albansk helt under Anden Verdenskrig. Den nyligt oprettede dansk-albanske kulturorganisation, Lola Aleks Gjoka-Selskabet, efter den første albanske pianist, Lola Aleks Gjoka (1910-1985), arrangerede koncerterne i Albanien, den 3. juni i Libohova og den 7. juni i Tirana. De verdensberømte danske operasangere Stig Fogh Andersen, tenor, og Gitta-Maria Sjöberg, sopran, der var æreskunstnere, fik selskab af den danske pianist Knud Rasmussen og tenoren John Olsen samt denne forfatter.

Olga Schweizer Libohova (1886-1958) er bedst kendt i den lille by Libohova som "Madame Olga" eller "Zonja Olga" på albansk. Efter at have afsluttet sin uddannelse i Paris i begyndelsen af 1900-tallet gav hun talrige koncerter i europæiske hovedstæder, herunder Istanbul, hvor hun mødte den albanske intellektuelle Mufid Bey Libohova, som studerede på byens militærakademi. De to blev forelskede ved første blik og forlovede sig snart. De blev gift og bosatte sig i Albanien i 1909, hvor Bey Libohova spillede en vigtig rolle i skabelsen af nationen. Da Albanien endelig fik sin uafhængighed i 1912 efter 500 års besættelse af Det Osmanniske Rige, blev Libohova landets første indenrigsminister, senere finansminister og grundlægger af nationalbanken og landets valuta. Senere

fungerede han som udenrigsminister.

Schweizers efterkommere fortæller historier om, hvordan hun elskede Albanien og dets folk. Derfor blev hun i Albanien, selv efter sin mands død i 1927. Hun tog sig af befolkningen i Libohova med et åbent hjerte og med hengivenhed og omsorg. Måske var det de karaktertræk, hun havde med sig fra sin danske opvækst, til at hjælpe mennesker i nød. Befolkningen i Libohova elskede hende for hendes venlighed og hengivenhed over for dem og gav hende det ærefulde navn "Madame Olga".

I 1944 kom den tyske hær til Libohova for at udføre en hævnaktion mod partisanerne i området. Nazisterne stillede alle de mandlige indbyggere, gamle som unge, op på en række for at likvidere dem. Men madame Olga, som havde set, hvad der skete, kom ud af sit hus og gik hen til den tyske officer, der havde kommandoen. Hun stoppede ham i det øjeblik, han skulle til at beordre soldaterne til at skyde. På flydende tysk spurgte Olga officeren, hvad de havde gang i. Officeren var forvirret; han kunne ikke tro, hvad han hørte – en kvinde et sted langt væk, som talte flydende tysk! Han spurgte hende, hvem hun var. Hun undgik ham og sagde: "Jeg er en borger, som dem du har stillet op. Jeg er en borger, der lever med hverdagens bekymringer, sorger og glæder, ligesom alle andre her, hverken bedre eller værre end dem. Jeg nyder stor respekt fra borgerne her, og jeg beder jer om at lade dem gå."

Den tyske officer blev mere og mere forvirret; Olga blev ved med at sige, at disse mænd var uskyldige, og at de hundrede mænd var en del af hundrede familier, som hun alle kendte. Der var ingen partisaner blandt dem. Men officeren svarede, at han havde ordre til at skyde dem. Madame Olga forsikrede ham igen om, at der ikke var nogen partisaner, og sluttede af med at sige: "Jeg er som dem, så du må behandle mig som dem." Så stillede hun sig midt i rækken og sagde til officeren: "Hvis du tror, at disse mennesker er skyldige, hvilket jeg garanterer dig, at de ikke er, så skyd mig først!"

Der var stille et øjeblik.

“Hvem er du,” ville officeren vide.

“Det er ikke vigtigt,” var hendes svar. Officeren fortsatte med at spørge, og til sidst fortalte Madame Olga ham, at hun var Mufid Bey Libohovas kone. Det fik officeren til at ringe til den tyske kommandocentral i hovedstaden Tirana. Da den øverstbefalende hørte Libohovas navn, gav han ordre til at lade dem alle gå fri.

Olgas tapperhed er blevet genfortalt af alle efterkommere af dem, der blev reddet den dag og overlevede krigen, fra generation til generation. Hendes heltemodige handling er ikke blevet glemt, og hun lever videre i hjerterne på folk i Libohova den dag i dag. Men hendes heltemod blev først kendt uden for byen efter kommunismens fald i 1991.

Beretningen om Olga Schweizer skal også bringes ud over Albaniens grænser. De danske musikere, der hørte historien fra denne forfatter, som foreslog en koncert til ære for Schweizer, var rørte og bærede over at være en del af en klassisk koncert til hendes minde. Andersen og Sjöbjerg rejste sammen med Olsen, Rasmussen og undertegnede til Albanien for at afholde de to koncerter med et dansk-albansk program.

En lokalpolitiker fra Helsingør og en større delegation af danske borgere samt medlemmer af Dansk Albansk Venskabsforening rejste også fra Danmark til begivenheden. I Libohova var byens torv fyldt med de lokale beboere, herunder borgmesteren, sammen med danskerne, den danske konsul i Albanien og repræsentanter for den albanske intelligentsia fra Tirana. Selv albanske familier, der bor i Grækenland, og som havde hørt om fejringen, rejste dertil for at deltage: Medlemmer af deres familier var blevet reddet af Olgas mod. Libohova blev omdannet til et historisk teater.

Fejringen begyndte med afsløringen af en smuk mindeplade med et portræt af Olga Schweizer, lavet af den albansk-danske

billedhugger Bajramali Idrizi, som blev sat op ved indgangen til Libohova-familiens hus. Indvielsesceremonien blev efterfulgt af taler og en gruppe børn, der dansede. Højdepunktet kom med den klassiske koncert. Sammen med de berømte kunstnere i programmet var en albansk sopran fra Gjirokaster, en kendt albansk komponist af folkesange, Rolandi Cenko, og denne forfatter. Programmet omfattede ikke kun smukke danske sange af Peter Heise, Carl Nielsen og Matti Borg, men også albanske sange af Lola Gjoka, sunget af de danske æreskunstnere.

Koncertens skønhed, især Andersens og Sjöbjergs sang, bevægede alle de fremmødte. Som Kemal Libohova, en meget vigtig drivkraft bag denne begivenhed, sagde, havde hans bedstemor endelig fået den fejring, hun fortjente.

En mindre mindekoncert, arrangeret af den danske konsul i Albanien, blev afholdt for diplomater på kunstgalleriet Kalo den 5. juni, Danmarks grundlovsdag. Den afsluttende koncert blev afholdt i den smukke koncertsal i Orthodox-kirkens kulturcenter i Tirana.

Fejringen af Olga Schweizer skabte en enorm interesse for hende. Mellem koncerterne i Libohova og Tirana sendte det populære albanske nationale tv-program "Ura" (Broen), som når ud til den albanske diaspora i hele verden, to væsentlige interviews om hendes liv. Det første program interviewede de albansk-danske freelancejournalister Ibrahim Xhemajli og Ixhet Lutfiu, som havde dokumenteret historien om Schweizer for tre år siden. Det andet interview blev gennemført med denne forfatter som arrangør af koncerterne.

Olga Schweizers eksempel kan være en inspiration til mod for mange, da vi lever i en tid, der kræver mod af flere og flere af os til at stå op for fred og retfærdighed, som i Sydvestasien, hvor folkemordet på det palæstinensiske folk fortsætter i Gaza, eller i NATO's krig i Ukraine, som må stoppes, før den bliver en atomar tragedie for hele menneskeheden. Må mindet om Olga Schweizers heltemodige

handling for at redde sine medmennesker, selv med risiko for sit eget liv, inspirere os til at handle for menneskeheden, og må en musikalsk dialog mellem kulturer udvides og lægge grunden til fred mellem nationer og folk.

Boks: Masterclass med Gitta-Maria Sjöberg i Korca, Albanien
Den kendte danske operasangerinde Gitta-Maria Sjöberg holdt en todages masterclass på musikskolen Tefta Tashko, der er opkaldt efter en albansk operasangerinde, hvis sang fangede hjerterne i hele den nye nation. Skolen, både grundskole og gymnasium, integrerer instrumentalspil, sang og maleri i læseplanen). Skolen ligger i Korca, som engang blev kaldt "lille Paris", en smuk gammel by i det sydøstlige Albanien, tæt ved Ohrid-havet, med en lang kulturel tradition, herunder musik. Korca var hjemsted for den albanske bel canto-sangerinde Jergjia Filce Truja. Da hun vendte tilbage til Korca efter at have afsluttet sine studier i Rom, var hun så heldig, at den første albanske pianist, Lola Aleksi Gjoka, var vendt tilbage til Korca på samme tid. Sammen begyndte de at give klassiske koncerter i Korca og andre byer. Den hidtil ukendte lyd af sange og arier af Schubert, Beethoven, Puccini og Verdi blev så elsket af befolkningen, at deres smukke musik dannede grundlag for en kulturel renæssance, der begyndte i slutningen af 1920'erne og begyndelsen af 30'erne.

Fem studerende deltog i masterclassen. Sjöberg var forbløffet over disse unge talenter på grund af kvaliteten af deres uddannelse og sangernes udviklede stemmer. De studerende var til gengæld meget begejstrede for at lære nye aspekter af sang, og absorberede alt hvad de kunne i løbet af de to dage.

En koncert for de studerende og Sjöberg, tilegnet Lola Gjoka, blev arrangeret af skolens direktør i samarbejde med byen på byens kunstgalleri. Nyheden om hendes besøg og masterclass spredte sig hurtigt og skabte begejstring i hele byen. Selv det nationale tv lavede en dokumentar, som blev sendt i nyhederne, om masterclassen og koncerten. Sjöberg viste sin respekt for albansk kultur ved at synge en albansk sang under

koncerten. Ilir Zguri, direktør for Tefta Tashko, var meget glad for og beæret over Gitta-Maria Sjöbergs arbejde og udtrykte håb om yderligere samarbejde i fremtiden.

Download (PDF, Unknown)

You can subscribe to EIR [here](#).

Fornuftens diplomati i fredens navn

DENNIS SPEED

Den 9. juli 2024

Den ungarske premierminister Viktor Orbán brugte følgende ord til at identificere princippet bag de handlinger, han har indledt, umiddelbart efter at han overtog formandskabet for Rådet for Den Europæiske Union, en position han vil varetage i de næste seks måneder. "Det vi kan gøre, er hvad der altid er formandskabets opgave at gøre: at lægge forslag på bordet. Så vi kommer ikke til at træffe beslutninger, men vi vil hjælpe de 27 premierministre med at træffe beslutninger. Vi vil være til stede overalt, hvor det er vigtigt for Europa; vi vil udforske alle situationer... Dette lederskab er ikke bureaukratisk – selvfølgelig er der disse sager og overvejelser, men der er også brug for en politisk form for energi: et initiativ, som ikke er en beslutning, men som lægger en klar beskrivelse af situationen på bordet, de mulige løsninger. Det er sådan, vi vil gå frem. Hvis du eller dine seere i de kommende dage hører overraskende nyheder fra overraskende steder, er det denne måde at arbejde på, der

ligger til grund for det.”

I sin første uge på jobbet har “præsident” Orbán besøgt Ukraine, Rusland og Kina. Præsident Orbán sagde også noget mere: “I denne kultur af internationalt diplomati er det, vi repræsenterer, og hvordan vi repræsenterer det, offentligt, åbent og direkte. Jeg synes, at det er en dyd.” Det samme gjorde filosofen Platon, hvis dialog, *Republikken – bogstaveligt talt* de offentlige ting” – ikke så meget handler om en regeringsform som om metoden til selvstyre.

“Åben og direkte” ville ikke være de første ord, man tænker på, når man ser på det amerikanske præsidentskab lige nu, eller dets korrupte bureaukrati, der arbejder ud fra det, der mere korrekt kaldes “løgnens styre” end “retsstatsprincippet”, som i sig selv er et sofistisk, forkasteligt ikke-begreb. Der er også medierne, som har samarbejdet om at dække over det, som ingen længere kan benægte. Alligevel gør de det stadig, og derfor bør man aldrig mere stole på dem, især ikke i spørgsmål om krig og fred. Hverken amerikanerne eller resten af verden – måske med undtagelse af City of London – ved, hvem den amerikanske præsident er; vi ved bare alle, hvem den amerikanske præsident ikke er. Vi ved, at USA’s nuværende regering tydeligvis ikke er valgt af folket, ikke står til ansvar over for folket og ikke er tiltænkt folket.

Hvad der adskiller en “præsidentiel” fra en “bureaukratisk” tankegang, uanset regeringsform, er det som nogle gange kaldes voluntarisme. Det “præsidentielle princip”, som Orbán i øjeblikket henviser til, får adgang til og anvender, er ikke hans særlige embede. Det er ikke anderledes i sin potentielle effekt, end det princip som den amerikanske præsident Franklin Roosevelt anvendte i sine første dage i embedet fra den 4. marts 1933. Vi sammenligner ikke de to personers formelle handlinger eller beføjelserne i deres to embeder. Hvad der er identisk, er, at i begge tilfælde kræver den monumentale opgave, som skal udføres, at den person, der påtager sig ansvaret for at udføre den, må, for at lykkes, overtale andre

til at handle på vegne af at udføre denne opgave. Lederen kan kun foreslå, men ikke gennemtvinge, en fremgangsmåde og skal med fornuftens kraft overbevise andre om at handle, selv hvis de er meget utilbøjelige til at gøre det.

FDR var nødt til at genoprette det depressionsramte amerikanske folks tillid til selvstyret i de allerførste timer af sit præsidentskab. Hans overtagelse af banksystemet – “Bank Holiday”, der begyndte den 6. marts 1933 – skete før hans vedtagelse af Glass/Steagall-loven i juni 1933, tre måneder senere. “Handling, og handling nu” var det, der var brug for; handling kom først, og så fulgte loven, fordi præsidenten agerede beslutsomt for den generelle velfærd.

I et meget anderledes, men tilsvarende eksempel mødtes Abraham Lincoln to uger efter sin indsættelse som USA's præsident i 1861 med den 30-årige ingeniør Grenville Dodge for at diskutere det, der mindre end et årti senere skulle blive til den transkontinentale jernbane. Det var datidens “Apolloprojekt”, som forvandlede al transport i verden, gav mulighed for indre udvikling af kontinenter og banede vejen for alle efterfølgende sådanne udviklingsprojekter, herunder Kinas Bælte- og Vej-Initiativ og Shanghai Cooperation Organization i dag. En truende broderkrig, som ville bryde ud kun fire uger efter hans møde med Dodge, afholdt ikke Lincoln fra det, han vidste var grundlæggende – at fremme USA's fysiske-økonomiske enhed som grundlag for at genetablere dets politiske enhed som en republik. Lincolns forudgående overvejelser om den transkontinentale jernbane – det første spørgsmål, han stillede Dodge to år tidligere på deres første møde i Council Bluffs, Iowa, i august 1859, var: “Dodge, hvad er den bedste rute for en Stillehavsjernbane mod vest?” – var en del af Lincolns strategi for at vinde krigen. Selve den fysiske jernbane ville først blive færdiggjort efter denne krig og efter Lincolns død. I den forstand forstod Lincoln forholdet mellem en militærstrategisk politik og en udviklingspolitik og forsøgte at skabe en ny strategisk og

udviklingsmæssig "arkitektur" – som vi bliver nødt til at gøre nu, men af en kvalitativt højere international karakter, som foreslået i Helga Zepp-LaRouches ti principper.

Fra det synspunkt kan man med friske øjne se på Kinas arbejde, der grænser op til 14 nationer, og dets præsident, Xi Jinping, inden for diplomati, herunder Kinas stort set ignorerede plan for fred i Europa. Se med friske øjne på "modstanderen" Rusland, som også grænser op til 14 nationer, og dets præsident, herunder hans forslag til forhandlinger fra 14. juni. Betragt ud fra dette synspunkt, hvad Orbán har sat i værk. Overvej hvad der ville ske, hvis intelligente livsformer i den transatlantiske sektor, som ikke nødvendigvis er helt enige i Ruslands eller Kinas politik, men som har en sammenfaldende idé om nødvendigheden af fred gennem udvikling, ville tænke over, offentligt støtte og fremme det, som Orbán har gjort.

Uafhængige kandidater med et uafhængigt sind, som New Yorks senats- og kongreskandidater Diane Sare og Jose Vega, må handle i det "præsidentielle princip" navn, som økonomen og statsmanden Lyndon LaRouche gjorde gennem sine otte præsidentkampagner og sine mange fysisk-økonomiske udfordringer og forslag. Alle sådanne kandidater og stemmer kan både støtte og fremskynde det diplomatiske tempo, som Viktor Orbán har indledt.

At gennemføre offentlige politiske interventioner, som både Vega og Sare har gjort for nylig, er en måde, hvorpå modige "normale borgere" i den transatlantiske sektor kan vælge også at få adgang til "præsidentprincippet", uafhængigt af en bestemt valgdato i deres respektive lande. Og at abonnere på vores *Executive Intelligence Review* og dens *Daily Alert*, især i lyset af de åndsdræbende mediers daglige forræderi mod menneskeheden, som de kalder "nyheder", er afgørende for at udvikle og opretholde den moralske egnethed til at overleve i disse tumultariske tider, for "ikke at blive fanget under begivenhedernes niveau". Denne række af handlinger er den "res

publica“-form for diplomati i fredens navn, som verden kræver af os for at overleve denne farligste tid i hele historien.

Foto: Irina Iriser / Unsplash

Sandhed versus ‘fortælling’

Den 7. juli 2024 (EIRNS) – Hvis det ikke var så ekstraordinært farligt, ville den nuværende strategiske krise næsten være komisk.

Den 9.-11. juli vil NATO holde topmøde i Washington D.C. for at koordinere den næste optrapning af deres kampagne for at udslette Rusland under dække af krigen i Ukraine. Lederne ved dette gallatraf vil omfatte den mumlende og desorienterede præsident Biden, hvis erkendelsesmæssige svækkelse netop er blevet udstillet offentligt for hele verden. En anden, Frankrigs Macron, har lige fået et af de mest forbløffende valgnederlag i moderne historie – og alligevel vil han spankulere rundt på scenen og muligvis mumle for sig selv *“Qu’ils mangent de la brioche”*. Og en tredje, Keir Starmer fra Storbritannien, stormede ind i embedet for 72 timer siden på lidt mere end det næsten universelle had mod hans konservative modstander.

Bortset fra en vigtig gruppe af krigsmodstandere omkring den ungarske premierminister Viktor Orbán, vil de alle sværge troskab til den “regelbaserede orden”, som aldrig er blevet defineret og faktisk ikke eksisterer; og de vil forpligte sig til yderligere hundredvis af milliarder dollars i dødbringende militær bistand til Volodymyr Zelenskyj i Ukraine – som ikke engang er Ukraines lovlige præsident på nuværende tidspunkt, eftersom hans præsidentperiode udløb den 20. maj 2024, da nyvalg planlagt til den 31. marts var blevet aflyst på grund

af krigsretstilstand.

Det *gamle regimes* institutioner smuldrer faktisk hurtigere, end man kan nå at sige "vi opgiver aldrig vores spekulationsboble".

Det er en krigskonstruktion, der ikke holdes sammen af meget mere end "fortællingen" om, at "Putin er ude på at genskabe Sovjetunionen", og "Putin vil invadere de baltiske lande som det næste, hvis Ukraine falder" – åbenlyst falske påstande, der ikke holder til en direkte gennemgang af præsident Putins offentlige udtalelser i de seneste årtier, for ikke at nævne det væsentlige faktum i den nyere moderne historie.

I sin tale til deltagerne i Den Internationale Fredskoalitions møde den 5. juli udsendte Schiller Instituttets grundlægger, Helga Zepp-LaRouche, en bred udfordring om at tage fat på denne såkaldte "fortælling":

"Jeg tror også, at vi er nødt til at arbejde i dybden. Jeg tror, at det vi oplever lige nu er en gigantisk indsats for at erstatte virkeligheden med fortællinger. Og jeg tror på Platon, jeg tror på Sokrates og den sokratiske dialog. Jeg tror ikke, at nogen har patent på sandheden, men jeg tror, at den sokratiske dialog er en metode til, hvordan man kan nå frem til sandheden. Hvis vi ender i en verden, hvor alle sider bare forsvarer deres fortællinger, går sandheden tabt...

"Jeg tror, vi er nødt til at give en udfordring til historikere, journalister, undersøgende journalister og andre mennesker, der er optaget af historisk sandhed, om at rekonstruere, hvordan vi kom til dette punkt med en potentiel tredje verdenskrig. Hvordan mistede vi en utrolig historisk mulighed, som eksisterede for mere end 30 år siden med den tyske genforening, Sovjetunionens sammenbrud – som naturligvis ikke var en god ting for de mennesker, der boede der, det var et sammenbrud af deres system.

"Putin har sagt, at han betragter Sovjetunionens endeligt som

den største katastrofe i det 20. århundrede, eller en formulering i den stil. Netop det Putin-citat bliver altid misforstået som om, at han ønsker at genskabe Sovjetunionen. Det var ikke det, han sagde. Han sagde det, fordi der i de følgende år af Jeltsin-perioden skete en afvikling af den russiske industrikapacitet fra 1991 til 1994, et fald til kun 30 % af den tidligere kapacitet. Det førte til et utroligt kollaps af den befolkningsmæssige kurve. De mistede 1 million mennesker om året, fordi dødsraten steg i forhold til fødselsraten. Det var det, Putin henviste til; de omstændigheder, hvorunder Sovjetunionen kollapsede, førte derefter til sammenbruddet i 1990'erne, og dette er hvad han kalder denne katastrofe.

“Jeg tror, at alt lige nu er under kontrol af ‘fortællingen’: Man er nødt til at få folk til at tro, at fred er umulig, at Rusland skal besejres, og derfor er en sejr på slagmarken det, der er vigtigt. Det er den sikre vej til Tredje Verdenskrig.

“I Tyskland er det ikke engang længere tilladt at sige, at det, der sker i Ukraine, ikke er en uprovokeret angrebskrig fra Ruslands side. Hvis man siger det, kan man, som en af de tidligere talere påpegede, blive sat i fængsel eller arresteret eller straffet på en eller anden alvorlig måde.

“Jeg tror, at dette er enden på demokratiet, frihedens død, og jeg tror, at vi er nødt til at kæmpe for historisk sandfærdighed. Og derfor vil jeg opfordre alle deltagere i IPC-processen til at hjælpe med at rekonstruere, hvad der faktisk er sket siden 1989, siden muren faldt. Hvad var mulighederne? Hvordan blev de overset? Hvorfor blev de forpasset? Hvad kom i deres sted? For jeg tror, at en rationel bearbejdning af den historie er en vigtig ingrediens, så vi kan komme tilbage til en diskussion; for kun hvis man ser på, hvad der gik galt, kan man seriøst overveje, hvad der er nødt til at blive gjort for at rette op på det.”

Foto: NATO Photo

Slut med antidiplomati?

6. juli 2024 (EIRNS) – “Orbán-effekten” ramte verden i denne uge. De handlinger, som lederen af en nation, Ungarns premierminister Viktor Orbán, foretog, da han fløj til Kiev for at diskutere fred med Ukraines præsident Zelenskyj og derefter til Moskva for at gøre det samme med Ruslands præsident Putin, satte i skarp relief, at der ikke har været noget diplomati i Vesten i årevis. Bortset fra hvad der blev og ikke blev opnået med det samme, som Orbán sagde det: “Der er mange skridt, der skal tages for at komme tættere på afslutningen af krigen. Men vi har taget det vigtigste skridt – vi har etableret kontakt... Jeg har afsluttet mine samtaler i Moskva med præsident Putin. Mit mål var at åbne kanalerne for direkte kommunikation og starte en dialog om den korteste vej til fred. Missionen er fuldført! Fortsættes på mandag...”

Det står ikke klart, hvad Orbán har planlagt for mandag, men i går, samme fredag den 5. juli, som han fløj til Moskva og mødtes med Putin i 2,5 timer, optrådte han også i det anerkendte amerikanske tidsskrift Newsweek i en lang kronik med titlen “The Point of NATO Is Peace, Not Endless War”. Bortset fra en statsmandslignende forståelse af historien kritiserede han NATO for dets hykleri og sagde, at “i dag er dagsordenen i stedet for fred at forfølge krig; i stedet for forsvar er det angreb. Alt dette er i modstrid med NATO’s grundlæggende værdier... I dag er der stadig flere stemmer i NATO, der taler for nødvendigheden – eller endog uundgåeligheden – af en militær konfrontation med verdens andre geopolitiske magtcentre. Denne opfattelse af uundgåelig konfrontation fungerer som en selvopfyldende profeti. Jo mere NATO’s ledere tror, at en konflikt er uundgåelig, jo større bliver deres rolle i at fremskynde den... NATO opfylder sit

formål, når det vinder fred, ikke krig. Hvis det vælger konflikt i stedet for samarbejde og krig i stedet for fred, begår det selvmord.”

I går erklærede Slovakiets premierminister Robert Fico i sin første offentlige tale, siden han blev skudt flere gange den 15. maj i et attentat, at hvis hans helbred havde tilladt det, ville han have sluttet sig til Orbán på besøget i Moskva. Mod krigsmagernes hyl, der var rasende over Orbáns diplomatiske handling, svarede Fico: “Der er ikke nok, jeg gentager, ikke nok fredsforhandlinger, fredsinitiativer.” Det er kun omkring syv uger siden, at Fico næsten mistede livet, fordi han nægtede at deltage i krigshysteriet.

I nabolandet Bulgarien erklærede premierminister Dimitar Glavchev fra overgangsregeringen, at han i næste uge vil tilbyde NATO Bulgariens tjenester i forbindelse med mægling i konflikten mellem Rusland og Ukraine. Og den 4. juli vendte Tyrkiets præsident Recep Tayyip Erdoğan – som havde mæglet i de vellykkede russisk-ukrainske forhandlinger i 2022, indtil Storbritanniens Boris Johnson kom anstigende til Kiev for at afbryde dem – tilbage fra SCO’s statsledermøde i Astana og gav et lidenskabeligt tilsagn om at forny diplomatiet: “Denne kamp gavner hverken Rusland eller Ukraine. De eneste vindere af krigen er dødens og blodets købmænd. Jeg vil gerne tro på, at spændingerne nu kan mindskes, og at der kan skabes grundlag for fred. Vi er klar til at gøre vores del, som vi har gjort indtil i dag, for at skabe og beskytte det grundlag.”

“Orbán-effekten” er på ét niveau blot én stemme, der siger det indlysende, at blodsudgydelserne og det atomare opgør ikke har nogen ende uden diplomati, og andre, der indser, hvad der har manglet på dagsordenen i Vesten. Orbán begyndte selv ugen, da Ungarn overtog det seks måneder lange roterende formandskab for EU-Rådet og indtog en position med mere ceremoni end officiel magt. Og de tre ovennævnte ledere er fra Centraleuropa, ikke fra Tyskland, Frankrig eller Italien. Og selv om Orbán måske er mere moden, velovervejnet og kultiveret

end den amerikanske præsidentkandidat Donald Trump, har han nogle lignende svagheder med risiko for at blive fanget i at forsvare israelsk folkemord eller give indvandrere skylden for alle Ungarns problemer. Men i de blindes land er den enøjede konge. Og i denne uge har den enøjede måske åbnet et par øjne for, hvor unaturlig og farlig den seneste periode med anti-diplomati har været i Vesten.

Foto: Viktor Orbán Facebook page

Sandhed versus 'fortælling'

7. juli 2024 (EIRNS) – Hvis det ikke var så ekstraordinært farligt, ville den nuværende strategiske krise næsten være komisk.

Den 9.-11. juli vil NATO holde topmøde i Washington D.C. for at koordinere den næste optrapning af deres kampagne for at udslette Rusland under dække af krigen i Ukraine. Lederne ved dette gallatraf vil omfatte den mumlende og desorienterede præsident Biden, hvis erkendelsesmæssige svækkelse netop er blevet udstillet offentligt for hele verden. En anden, Frankrigs Macron, har lige fået et af de mest forbløffende valgnederlag i moderne historie – og alligevel vil han spankulere rundt på scenen og muligvis mumle for sig selv "**Qu'ils mangent de la brioche**". Og en tredje, Keir Starmer fra Storbritannien, stormede ind i embedet for 72 timer siden på lidt mere end det næsten universelle had mod hans konservative modstander.

Bortset fra en vigtig gruppe af krigsmodstandere omkring den ungarske premierminister Viktor Orbán, vil de alle sværge troskab til den "regelbaserede orden", som aldrig er blevet defineret og faktisk ikke eksisterer; og de vil forpligte sig

til yderligere hundredvis af milliarder dollars i dødbringende militær bistand til Volodymyr Zelenskyj i Ukraine – som ikke engang er Ukraines lovlige præsident på nuværende tidspunkt, eftersom hans præsidentperiode udløb den 20. maj 2024, da nyvalg planlagt til den 31. marts var blevet aflyst på grund af krigsretstilstand.

Det *gamle regimes* institutioner smuldrer faktisk hurtigere, end man kan nå at sige “vi opgiver aldrig vores spekulationsboble”.

Det er en krigskonstruktion, der ikke holdes sammen af meget mere end “fortællingen” om, at “Putin er ude på at genskabe Sovjetunionen”, og “Putin vil invadere de baltiske lande som det næste, hvis Ukraine falder” – åbenlyst falske påstande, der ikke holder til en direkte gennemgang af præsident Putins offentlige udtalelser i de seneste årtier, for ikke at nævne det væsentlige faktum i den nyere moderne historie.

I sin tale til deltagerne i Den Internationale Fredskoalitions møde den 5. juli udsendte Schiller Instituttets grundlægger, Helga Zepp-LaRouche, en bred udfordring om at tage fat på denne såkaldte “fortælling”:

“Jeg tror også, at vi er nødt til at arbejde i dybden. Jeg tror, at det vi oplever lige nu er en gigantisk indsats for at erstatte virkeligheden med fortællinger. Og jeg tror på Platon, jeg tror på Sokrates og den sokratiske dialog. Jeg tror ikke, at nogen har patent på sandheden, men jeg tror, at den sokratiske dialog er en metode til, hvordan man kan nå frem til sandheden. Hvis vi ender i en verden, hvor alle sider bare forsvarer deres fortællinger, går sandheden tabt...”

“Jeg tror, vi er nødt til at give en udfordring til historikere, journalister, undersøgende journalister og andre mennesker, der er optaget af historisk sandhed, om at rekonstruere, hvordan vi kom til dette punkt med en potentiel tredje verdenskrig. Hvordan mistede vi en utrolig historisk

mulighed, som eksisterede for mere end 30 år siden med den tyske genforening, Sovjetunionens sammenbrud – som naturligvis ikke var en god ting for de mennesker, der boede der, det var et sammenbrud af deres system.

“Putin har sagt, at han betragter Sovjetunionens endeligt som den største katastrofe i det 20. århundrede, eller en formulering i den stil. Netop det Putin-citat bliver altid misforstået som om, at han ønsker at genskabe Sovjetunionen. Det var ikke det, han sagde. Han sagde det, fordi der i de følgende år af Jeltsin-perioden skete en afvikling af den russiske industrikapacitet fra 1991 til 1994, et fald til kun 30 % af den tidligere kapacitet. Det førte til et utroligt kollaps af den befolkningsmæssige kurve. De mistede 1 million mennesker om året, fordi dødsraten steg i forhold til fødselsraten. Det var det, Putin henviste til; de omstændigheder, hvorunder Sovjetunionen kollapsede, førte derefter til sammenbruddet i 1990'erne, og dette er hvad han kalder denne katastrofe.

“Jeg tror, at alt lige nu er under kontrol af ‘fortællingen’: Man er nødt til at få folk til at tro, at fred er umulig, at Rusland skal besejres, og derfor er en sejr på slagmarken det, der er vigtigt. Det er den sikre vej til Tredje Verdenskrig.

“I Tyskland er det ikke engang længere tilladt at sige, at det, der sker i Ukraine, ikke er en uprovokeret angrebskrig fra Ruslands side. Hvis man siger det, kan man, som en af de tidligere talere påpegede, blive sat i fængsel eller arresteret eller straffet på en eller anden alvorlig måde.

“Jeg tror, at dette er enden på demokratiet, frihedens død, og jeg tror, at vi er nødt til at kæmpe for historisk sandfærdighed. Og derfor vil jeg opfordre alle deltagere i IPC-processen til at hjælpe med at rekonstruere, hvad der faktisk er sket siden 1989, siden muren faldt. Hvad var mulighederne? Hvordan blev de overset? Hvorfor blev de forpasset? Hvad kom i deres sted? For jeg tror, at en rationel

bearbejdning af den historie er en vigtig ingrediens, så vi kan komme tilbage til en diskussion; for kun hvis man ser på, hvad der gik galt, kan man seriøst overveje, hvad der er nødt til at blive gjort for at rette op på det.”

Foto: NATO Photo

Når institutioner fejler: Tænk som LaRouche

Den 4. juli 2024 (EIRNS) – Det er en klinisk bevist kendsgerning, at når et alvorligt neurotisk eller psykotisk individs adfærd producerer konsekvenser i den virkelige verden, der er i modstrid med hans egen overbevisning, ser han disse resultater gennem den samme psykoses prisme – og konkluderer, at hans synspunkter endnu engang er blevet retfærdiggjort.

Den “analyse”, som Atlantic Councils direktør, Frederick Kempe, en af etableringens førende koryfæer, har leveret, om at de skelsættende politiske implosioner omkring Biden, Macron og Sunak sker, fordi “de selv er skyld i det”, er af præcis den karakter. Ingen steder viser Kempe den mindste erkendelse af, at disse tektoniske politiske skift blot er overfladiske udtryk for et systemisk sammenbrud af hele det nuværende London-centrerede imperiale finansielle, økonomiske, politiske, kulturelle, moralske og filosofiske system.

Lyndon LaRouche forudsagde denne sammenbrudskrise med præcision for over 50 år siden.

Hvordan kan det være, at Kempe m.fl. stadig ikke har en anelse, og viljeløst bringer verden til en dødelig økonomisk

nedsmeltning og mod en stadig mere sandsynlig atomkrig – hvor LaRouche forudså den nuværende udvikling et halvt århundrede, før den “skete”, og leverede en løsning på problemet?

Gå tilbage til 1976 og et memorandum om strategiske studier skrevet af Lyndon LaRouche den 3. april samme år under titlen ”Heuristiske tillemplinger af den højere teori om mangefold på den nuværende strategiske og underliggende taktiske situation”. Studér følgende uddrag af dette dokument og husk på, at LaRouche i juni 1975 første gang havde præsenteret sit forslag om en international udviklingsbank (IDB) som et alternativ til det nuværende kollapsende system:

“I ethvert relativt kort udviklingsinterval af en samfunds fase af en bestemt art, definerer det karakteristiske specifikke træk ved dette samfund, der kan henføres til dets udviklingsmåde, den omtrentlige ækvivalent til et sæt universelle love, der er specifikke for denne fase af dette samfund. Som følge heraf repræsenterer visse former for aktivitet, som er karakteriseret ved sådanne regler, det effektive mål for virkeligheden i den sammenhæng. Følgelig har visse træk ved livet, der er bestemt på denne måde, betydning som “fakta” under sådanne forhold. Som kendsgerninger repræsenterer de ikke kun generelt acceptable fortolkninger af begivenheder, men denne fortolkning er uadskillelig fra en tilhørende underforstået forestilling om, hvilken praktisk handling der bør foretages som reaktion på begivenheden. Vi kan derfor med rette kalde sådanne “kendsgerninger” for “praktiske kendsgerninger”, da deres betingede gyldighed er uadskillelig fra effektiviteten af den slags handlinger, de indebærer; de kaldes “kendsgerninger”, hovedsagelig fordi de reaktioner, de indebærer, “synes at fungere” inden for rammerne af den pågældende fase af det pågældende samfunds udvikling.

“Men, bring så dette samfund til et punkt af diskontinuitet, mangel på sammenhæng, som f.eks. den nuværende fase af kapitalistisk sammenbrudskrise. Samfundet har nået et punkt,

hvor det ikke længere kan eksistere på basis af de tidligere dominerende sæt af institutioner. Resultatet er at det, der fungerede som reaktion på tidligere begivenheder, ikke længere fungerer. I en meget meningsfuld forstand er universets love pludselig brudt sammen, for så vidt som relationerne i det pågældende samfund nærmer sig et sæt underforståede universelle love for social praksis. Derfor er det, der reelt var et "faktum" i 1971, ikke længere et faktum i dag.

"Situationen er mere kompliceret, som vi allerede har antydnet.

"Der er to grundlæggende bevidste alternativer til rådighed for den kapitalistiske sektor i dag. Det ene er det degenererede univers med schachtianske nedskæringer og politistatsstyre på en næsten global skala. I dette univers hersker en helt ny definition af fakta. Det andet er forslaget fra Den Internationale Udviklingsbank, hvor de grundlæggende erfaringer defineres anderledes end i verdenen fra 1971 eller i den schachtianske verden. Endelig, hvis ingen af de to mulige universer vælges, har vi det særlige univers med absolut kaos.

"Ingen af de fire alternative universer bestemmer endnu fuldt ud, hvad der er en kendsgerning. Det gamle univers er døende, men det har stadig en tendens til at bidrage til at bestemme, hvad et faktum er. Det schachtianske univers er på nippet til at blive den totale erstatning for den verden, vi kendte i 1971, og den fremkomst påvirker allerede definitionen af fakta. Forslaget om Den Internationale Udviklingsbank påvirker også begivenhedernes gang i nogle nationer og i den globale situation som helhed. IBD bestemmer derfor også betydningen af fakta. Der er også en trussel om voksende kaos, som ligeledes definerer fakta.

"Det er blot den overordnede situation. Processen med at bevæge sig fra det eksisterende, kollapsende univers fra 1971 til et af de tre alternative nye universer kan ikke ske som et simpelt, direkte spring fra det ene til det andet. De

institutioner, der er nødt til at etablere et af de nye alternative universer, er ikke på plads; de vil komme på plads som resultatet af en række mellemliggende, kortlivede underuniverser, som hver især umiddelbart bidrager til at bestemme, hvad der udgør en kendsgerning i det øjeblik.”

Når du reflekterer over disse dybere spørgsmål i denne 4. juli-weekend og over den påtrængende fare for atomkrig, som vores art står over for, ville det være et godt tidspunkt at genoptage: “Tænk som LaRouche”, da alt andet ikke vil være en vej ud af nutidens eksistentielle krise. Ud over det ovenfor citerede dokument af LaRouche ville et godt sted at starte være det nyligt udgivne bind II af *Lyndon LaRouches samlede værker* – som omfatter værker, der i høj grad er centreret om kunst, musik, drama, poesi og princippet om menneskelig kreativ handling, som ligger til grund for dem – og som er tilgængelig fra LaRouche Legacy Foundation.

Og sørg for at støtte og udbrede Den Internationale Fredskoalitions netop udgivne “Uafhængighedserklæring om overhængende atomkrig: Begynd forhandlinger om fred nu.”

Foto: EIRNS/Stuart Lewis

Helga Zepp-LaRouche til Den Internationale Fredskoalitions møde nr. 57 Fredag den 5. juli 2024

Ikke korrekturlæst

ANASTASIA BATTLE: Velkommen alle sammen! Dette er Den

Internationale Fredskoalition; dette er det 57. møde i træk, vi har holdt. Tak, fordi I er kommet. Mit navn er Anastasia Battle, jeg er jeres ordstyrer i dag; mine medordstyrere er Dennis Small og Dennis Speed (vi kalder dem gerne bare Denniserne). Vi har en række mennesker på i dag, som vil tale om et meget vigtigt dokument, som vi udsendte i går i uafhængighedserklæringens ånd. Vi kaldte det "Uafhængighedserklæring fra overhængende atomkrig; begynd forhandlinger om fred nu!" Hvis du ikke har haft mulighed for at læse eller underskrive det, vil jeg lægge det ud i chatten om et øjeblik. Gør det venligst, og del det rundt. Vi vil virkelig gerne sætte en masse ting i gang. Vi får en række rapporter om det. Vi har en masse cirkulation og genopslag; det har været fremragende med hensyn til at mobilisere folk til at tænke på denne fare for atomkrig, og hvordan vi løser denne krise lige nu.

Jeg vil gerne give ordet til Helga Zepp-LaRouche, som vil sætte tingene på plads for os. Helga er grundlægger af Schiller Instituttet og initiativtager til Den Internationale Fredskoalition. Værsgo at gå i gang, Helga.

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Hej til jer alle sammen. Mange ting sker meget hurtigt, fordi vi befinder os i en tektonisk ændring af verdensordenen, så det er helt normalt, at begivenhedernes hastighed øges i forhold til normale tider. Den mest interessante og faktisk positive udvikling er det faktum, at Ungarns premierminister Orbán er i Moskva lige nu. Han har allerede haft et fælles møde med præsident Putin. Det er ekstremt vigtigt. Ungarn overtog EU-formandskabet i seks måneder den 1. juli. Den 2. juli var Orbán allerede i Kiev, hvor han talte med præsident Zelenskyj. Som jeg nævnte, var han nu den 5. juli i Moskva og mødtes med Putin. Den første læsning af responsen er ganske opmuntrende. Putin sagde, at han betragter dette som en meget vigtig begyndelse; at han er taknemmelig for, at Orbán kom. Han blev briefet af Orbán om det vestlige syn på situationen, og de diskuterede måder at løse Ukraine-krisen på. Det er klart, at alle mulige mennesker i Bruxelles er begyndt at hyperventilere. Von der Leyen sagde, at Orbán ikke har EU's mandat. Charles Michel sagde det samme. Von der Leyen sagde endda, at dette er eftergivenhed; og Stoltenberg sagde også, at Orbán ikke har noget [NATO-]mandat, og at der ikke er nogen tegn på, at Putin

er klar til fred.

Diskussionen viser tydeligvis det modsatte, nemlig at der er en vigtig bevægelse. Jeg synes, det er et meget første, håbefuldt tegn, for det, vi hele tiden har sagt, er, at vi absolut må vende tilbage til diplomatiet og en forhandlingsløsning. Det betyder ikke, at man med det samme kan sige, hvem der har ret, og hvem der tager fejl, men der er ikke noget alternativ til diplomati i en tid med atomvåben.

Den anden dramatiske udvikling, som jeg kun vil komme ind på, er naturligvis valgresultatet i Storbritannien, hvor de konservative led et jordskreds nederlag. De konservative har nu kun 131 pladser mod Labours 410 pladser. Det betragtes generelt som et jordskælv efter 40 år med konservativ regering. Hvad denne nye Labour-regering bliver, er endnu uvist. Der er nogle bekymrende tegn på, at udenrigspolitikken måske ikke vil ændre sig så meget, men det vil vise sig. På søndag er der anden runde af valget i Frankrig, hvor meningsmålingerne lige nu ikke tyder på, at en Macron-sejr ligger i kortene. Det forventes generelt, at hvis der kommer en højreorienteret Le Pen-domineret regering, vil der blive en meget vanskelig periode med samarbejde mellem formandskabet og regeringen. Det er klart, at disse valgnederlag, som vi har set, begyndende med valget til Europa-Parlamentet, er en høj og klar stemme fra befolkningen mod etablisementets nuværende politik, både med hensyn til krigspolitikken, men også med hensyn til nedskæringspolitikken. For al denne militarisering af Europa går hånd i hånd med de mest dramatiske nedskæringer i økonomien, stramninger, Schachtiansk økonomi af værste skuffe, og det afviser befolkningen meget, meget kraftigt.

Nu vil jeg gerne nævne en anden vigtig udvikling, og det er, at man i Tyskland siden januar i år har været i gang med at forberede noget, der hedder Operationsplan Tyskland, og den blev præsenteret for to dage siden i et tv-interview med NTV i Tyskland af generalløjtnant André Bodemann, som er chef for Bundeswehrs territoriale styrker. Han er ansvarlig for denne Operationsplan Tyskland. I interviewet forklarede han, hvad det hele handler om. Han udtalte, at vi havde over 100 hemmelige møder i lukkede rum; vi producerede et hemmeligt dokument på 1.000 sider, så du kan se, at det er meget komplekst. Det drejer sig grundlæggende om marchen mod

Østfronten. Han sagde, lad os antage, at amerikanerne lander i Holland, og så kommer de gennem Holland mod Tyskland, ad motorvej, med tog, i bil. De ankommer til Tyskland, og på grund af værtslandsaftalen overtager tyskerne den logistiske forsyning og forplejningen. Og da Bundeswehr på det tidspunkt allerede er på Østfronten, kan de ikke tage sig af logistikken, så derfor har du civile katastrofeorganisationer som Røde Kors, [s/l Eurolita inaud; 24:25] og lignende organisationer, der vil oprette lejre ved stoppestederne på motorvejen, hvor de vil levere mad, væsker, brændstof, sanitetsudstyr til disse amerikanske tropper. Der er allerede indgået kontrakter med civile firmaer om at levere logistik og catering til at levere maden; det ved vi fra nogle kontakter, som har rapporteret, at sådanne ting foregår. Men praktisk talt al opstilling til den kommende sikre krig med Rusland på tysk territorium, og ingen snak om diplomati, ingen snak om, at det måske ikke sker. Men al snak går på, at vi skal være klar til krig senest i 2029, for så vil Rusland ikke kun angribe de baltiske lande og Polen, men også europæiske stater.

Det er utroligt, for alt omkring denne krigsforberedelse er afhængig af, at man har styr på den fortælling. Den fortælling siger, at Putin på ingen måde vil forhandle; det er klart, at vi er nødt til at besejre Rusland på slagmarken i Ukraine, fordi Putin ønsker at genskabe Sovjetunionen, og derfor er der ingen måde at løse det på fredelig vis, så vi er nødt til at gå i krig. I den tale sagde generalløjtnant Bodemann også, at der allerede foregår sabotage, cyberkrigsførelse; se på Nord Stream 2. Det er den største frækhed, bare i forbifarten at flette ind, at det var Rusland, der lavede sabotagen af Nord Stream 2, hvilket er grunden til, at den tyske økonomi er i frit fald lige nu på grund af de høje energipriser som følge heraf. Det er ren og skær fantasi at insinuere noget, som der ikke er noget bevis for, men en udbredt hypotese om, at det ikke var Rusland, men måske den vestlige side. Seymour Hersh sagde endda, at det var USA i samarbejde med Norge, der gjorde det. Men det viser, hvor meget sandhed der er i det. Det andet omdrejningspunkt, nemlig at Putin ønsker at genskabe Sovjetunionen; det, Orbán gør i Moskva lige nu, gør det helt klart, at det også er en åbenlys løgn.

Derfor er det så meget desto vigtigere, at vi ser på det spørgsmål, vi diskuterede sidste gang, nemlig hvad der er konklusionen på Biden-Trump-debatten, og det faktum, at koret nu kræver, at Biden skal træde tilbage; at Biden ikke er villig til at træde tilbage. Hele det kor vokser dag for dag. Men vi brugte debatten sidste gang til at sige, at det interessante spørgsmål ikke er, hvem der er præsidentkandidat de næste fire år; det afgørende spørgsmål er, at hvis Biden tydeligvis ikke er egnet til at lede Det Hvide Hus, hvem skal så lede Det Hvide Hus? Hvem har fingeren på knappen? Til det formål begyndte vi at se på det, der generelt kaldes det permanente bureaukrati, som forbliver, uanset hvilken præsident der sidder i Det Hvide Hus, og som nogle mennesker kalder den dybe stat. Det er faktisk ikke så mystisk, for det er det permanente bureaukrati. Der var nogle artikler om, hvem der er i Bidens inderkreds; der var en artikel af Seymour Hersh og en af {New York Times}, som begge peger på tre personer. Den ene er Tom Donilon, som har været i Obama-lejren i lang tid i forskellige ledende stillinger; hans yngre bror Mike Donilon og den tidligere senator Ted Kaufman. Donilon og Ron Klain tilhører alle advokatfirmaet O'Melveny and Myers, LLP i Los Angeles. Vi kiggede i vores {EIR}-arkiv, som altid er et meget nyttigt sted at gå hen, hvis man vil have noget baggrundsviden, fordi vi har samlet en masse viden gennem årene. Der skrev vi allerede i 1993 om advokatfirmaet O'Melveny and Myers, at Tom Donilons mentor var ingen ringere end Warren Christopher, som var ansat i den første Clinton-administration. Dette er meget vigtigt, fordi vi gentagne gange har stillet spørgsmålet om, hvad der gik galt efter Sovjetunionens sammenbrud, hvor det var meget tydeligt, at der var en periode, hvor en fredsordning ville have været yderst realistisk. Der var en generel anerkendelse af, at Sovjetunionen allerede var holdt op med at være en trussel to år før dets opløsning. Jack Matlock og andre har bekræftet, at det blev lovet Sovjetunionen og Gorbatsjov, at NATO ikke ville flytte sig en tomme mod øst. Det er klart, at det potentielle klima for at bygge et fælles europæisk hus enten i Europa eller fra Vladivostok til Lissabon, det løfte blev skridt for skridt undermineret. Og mere og mere blev Rusland gjort til fjenden igen, på trods af at det ikke længere var

kommunistisk.

Så vi begyndte at se på, hvad der forårsagede denne transformation, og her i denne periode under Clinton-administrationen er der et nøglepunkt. Vi ved, at et vigtigt punkt var, at NATO i 1999 indledte det første illegitime angreb på Jugoslavien. Ulovligt, fordi det ikke var støttet af en beslutning i FN's Sikkerhedsråd, og en af nøglepersonerne bag det var ingen ringere end Tom Donilon, og naturligvis også vicepræsident Gore og Warren Christopher i baggrunden. Så hvis man husker det, forsøgte Clinton at forbedre forholdet til Rusland i Jeltsin-perioden. Men da angrebet på Jugoslavien fandt sted, var premierminister Primakov på vej til USA, hvor han ønskede at føre forskellige former for forhandlinger med IMF, men også med Clinton-administrationen. Da han fik at vide, at NATO-angrebet var nært forestående, beordrede han midt over Atlanten sit fly til at vende om og vende tilbage. Det var et absolut slag mod muligheden for at forbedre forholdet.

Så når vi forsøger at rekonstruere, hvad der gik galt i perioden efter Sovjetunionens sammenbrud, er dette helt sikkert et vigtigt element, som vi bør notere os og forsøge at kaste mere lys over alt dette. Jeg synes, det er meget vigtigt, fordi vi nu befinder os i den farligste periode. Der er mange mennesker, der har understreget, at de næste tre til fem måneder frem til det amerikanske valg sandsynligvis er den farligste periode i menneskehedens historie. Om få dage er der NATO-topmøde i Washington. I juli måned forventes det, hvis det ikke stoppes, at de første F-16 vil blive leveret til Ukraine. Rusland har allerede sagt, at dette er en absolut rød linje, fordi de ikke vil vide, om denne F-16 har atomare våben eller ej, og de vil ikke være i stand til at tolerere tilstedeværelsen af sådanne fly i Ukraine. Så dette vil være et af de vigtige farepunkter.

Jeg tror, at spørgsmålet er, om Rusland er klar til at forhandle. Ray McGovern havde besvaret alle disse beskyldninger om, at Rusland ønsker at genskabe Sovjetunionen, med en ret vigtig artikel i Consortium News. Han påpegede, hvad andre før ham havde identificeret, nemlig at både Putin

og Zelenskyj i marts 2022 i Istanbul i bund og grund var blevet enige om at afslutte konflikten. Putin trak sine tropper tilbage fra Ukraine, og de udskød løsningen af Krimspørgsmålet 15 år ud i fremtiden, så det ikke ville stå i vejen. Tilsyneladende gik Zelenskyj med til, at Ukraine ikke ville blive medlem af NATO og ville forblive neutral, hvis der blev givet garantier for Ukraines sikkerhed. Det var godt på vej, og så fløj Boris Johnson ind og sagde: "Nej, underskriv ikke noget. Fortsæt med at kæmpe."

Jeg tror, det er vigtigt, at vi rekonstruerer alt dette i detaljer og med stor nøjagtighed. For hvis der er en mulighed for fred, skal den forfølges med alle midler, og fortællingen om, at der ikke findes nogen fredsmulighed, skal bekæmpes, for den står i vejen for en diplomatisk løsning.

Så når alt dette er sagt, tror jeg, at vi befinder os i et utroligt anspændt øjeblik, men det er ikke uden håb. Jeg vil gerne lykønske premierminister Orbán med, at han tog initiativet og ikke respekterede EU's krigsmagere. Forhåbentlig vil det give mange mennesker i verden en lærestreg om, hvad man skal gøre i verden, når man kæmper for fred.

Afsluttende bemærkninger:

Jeg kan rapportere, at de tyske arrangører fra de østtyske foreninger, som deltog i IPC-mødet i sidste uge, også var meget begejstrede for underskriftsindsamlingen, og de sagde, at de ville sende den videre, og jeg er sikker på, at nogle af dem også vil underskrive den inden længe.

Jeg tror, at jeg virkelig vil opfordre alle deltagere i dette opkald og andre, der har været med tidligere, og som måske ikke er med i dag. Jeg tror, vi er nødt til at gøre, udover at mobilisere for øjeblikkelig våbenhvile, fredsforhandlinger og sprede budskabet om denne banebrydende udvikling, så tror jeg også, vi er nødt til at gøre noget dybdegående arbejde. Jeg tror, at det, vi oplever lige nu, er en gigantisk indsats for at erstatte virkeligheden med fortællinger. Og jeg tror på Platon, jeg tror på Sokrates og den sokratiske dialog. Jeg tror ikke, at nogen har patent på sandheden, men jeg tror, at den sokratiske dialog er en metode til, hvordan man kan nå

frem til sandheden. Hvis vi ender i en verden, hvor alle sider bare forsvarer deres fortællinger, går sandheden tabt. Hvis man ser på de ti principper, jeg har foreslået til diskussionen om, hvad en ny global sikkerheds- og udviklingsarkitektur skal baseres på, så er de sidste tre af principperne filosofiske principper. Et af dem siger faktisk, at vi skal gå videre end blot meninger, og at vi skal forsøge at etablere en videnskabelig sandhed. Med hensyn til naturvidenskab er det faktisk ikke så svært, for hvis man har et universelt fysisk princip, så er det gyldigt i Afrika, i USA og i Europa. Man kan sige, at det kan verificeres overalt, og derfor er det sandheden; eller i det mindste en meget tæt tilnærmelse til sandheden.

Det samme gælder for historie. Det er naturligvis meget sværere, fordi historie skyldes fortolkning i den måde, man organiserer fakta på, hvad man inkluderer, hvad man udelader; kompositionens fejlslutning. Min afdøde mand, Lyndon LaRouche, har faktisk skrevet et meget vigtigt dokument om, hvad der er fakta. Jeg har ikke citeret her lige nu; vi havde det i vores internationale briefing, Daily Alert i dag, men det er værd at overveje. Ikke desto mindre er grunden til, at jeg siger alt dette, at jeg tror, vi er nødt til at udfordre historikere, journalister, undersøgende journalister og andre mennesker, der beskæftiger sig med historisk sandhed, til at rekonstruere, hvordan vi kom til dette punkt med en potentiel tredje verdenskrig? Hvordan kunne en utrolig historisk chance, som eksisterede for mere end 30 år siden med den tyske genforening, Sovjetunionens sammenbrud – som naturligvis ikke var en god ting for de mennesker, der boede der, det var et sammenbrud af deres system. Putin har sagt, at han betragter Sovjetunionens endeligt som den største katastrofe i det 20. århundrede eller en lignende formulering. Netop det Putin-citat bliver altid misfortolket til, at han ønsker at genskabe Sovjetunionen. Det var ikke det, han sagde; han sagde det, fordi de følgende år af Jeltsin-perioden, hvor den russiske industrikapacitet blev afviklet fra 1991 til 1994, faldt til kun 30 % af den tidligere kapacitet. Det førte til et utroligt kollaps i den befolkningsmæssige kurve. De mistede 1 million om året, fordi dødsraten steg i forhold til fødselsraten. Det var det, Putin henviste til; de omstændigheder, hvorunder

Sovjetunionen kollapsede, førte så til kollapset i 1990'erne, og det er det, han betegner som denne katastrofe. Nu bruger jeg det kun som et eksempel; man kan altid plukke et argument ud af en længere sammenhæng og sætte det sammen på en anden måde. Der er nu et nyt ord for det i kampen om informationskrig og narrativ kontrol. Det hedder "dekontekstualisering"; jeg tror, jeg bruger ordet på den rigtige måde. Vi plejede at kalde det kompositionsfejl. Man kan tage "fakta" og sætte dem sammen på en vilkårlig måde, og så når man frem til det modsatte af, hvad de egentlig betyder. Men jeg tror, at alt lige nu er under fortællingens kontrol, man er nødt til at få folk til at tro, at fred er umulig; at Rusland skal besejres, og derfor er en sejr på slagmarken det, der er vigtigt. Det er den sikre vej til Tredje Verdenskrig.

I Tyskland er det endda ikke længere tilladt at sige, at det, der sker i Ukraine, ikke er en uprovokeret angrebskrig fra Ruslands side. Hvis du siger det, kan du, som en af de tidligere talere påpegede, blive sat i fængsel eller arresteret eller straffet på en eller anden alvorlig måde. Jeg tror, det er enden på demokratiet, frihedens død, og jeg tror, vi er nødt til at kæmpe for historisk sandfærdighed, og derfor vil jeg opfordre alle deltagere i IPC-processen til at hjælpe med at rekonstruere, hvad der faktisk er sket siden 1989, siden muren faldt. Hvad var chancerne? Hvordan blev de overset? Hvorfor blev de forpasset? Hvad kom i deres sted? For jeg tror, at en rationel bearbejdning af den historie er en vigtig ingrediens, som vi kan vende tilbage til i en diskussion, for kun hvis man ser på, hvad der gik galt, kan man seriøst overveje, hvad der er nødt til at blive gjort for at rette op på det.

Så det er bare stof til eftertanke. Måske er der nogen, der vil tage det op i næste periode. Jeg ville være meget glad, hvis det skete.

Ellers vil jeg gerne appellere til jer om, at vi i næste uge har NATO-topmøde. Der vil være demonstrationer i Washington og andre steder. Deltag i dem, hvor du kan; hjælp os med at opbygge IPC-processen. Lad os især fokusere på Putins fredstilbud fra den 14. juni, de kinesiske fredstilbud,

diskussionen om en ny sikkerhedsarkitektur, som præsident Xi Jinping udtalte med sin idé om et fællesskab for en fælles fremtid for hele menneskeheden, og Schiller Instituttets ti principper. Lad os gøre det til diskussionen om, hvordan vi kommer ud af denne krise. Men mobiliser; vær aktiv; og sørg for at gøre det maksimale for at bevare verdensfreden.

Webcast med Helga Zepp-LaRouche den 3. juli 2024: Det gamle system er ved at dø, det nye paradigme er ved at opstå

Ikke korrekturlæst

HARLEY SCHLANGER: Hej og velkommen til vores ugentlige dialog med Helga Zepp-LaRouche. Hun er grundlægger og formand for Schiller Instituttet. I dag er det onsdag den 3. juli 2024, dagen før 248-årsdagen for vedtagelsen af den amerikanske uafhængighedserklæring. Jeg hedder Harley Schlanger, og jeg er jeres vært. Du kan sende spørgsmål og kommentarer via e-mail til questions@schillerinstitute.org eller sende dem til chat-siden på YouTube.

Der er mange spørgsmål om krigsfaren og den strategiske situation, men jeg vil gerne begynde med en historie, som har domineret pressen og diskussionen i USA, nemlig konsekvenserne af Joe Bidens skræmmende og dårlige optræden ved præsident debatten den 28. juni. Demokraterne kæmper for at beslutte, om de skal beholde ham i valgkampen, eller om de kan få ham ud, for det ser ud til, at han vil tabe stort til Donald Trump.

Men du stillede et andet spørgsmål: Du sagde, at han virkede ude af stand til at fuldføre en sætning, hvem styrer landet?

Så det første spørgsmål, jeg har, er fra Dave i Illinois, som spørger dig: "Hvad er dit svar på det spørgsmål? Hvem eller hvilke institutioner laver politik, og tror de virkelig, at de kan dække over Bidens forværrede tilstand indtil november?"

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Jeg tror, at det forfærdelige resultat af denne debat virkelig har sat fokus på virkeligheden, og mange mennesker har haft mistanke om det. Jeg mener, man har i løbet af de sidste – faktisk årtier, kan man sige – haft en masse diskussioner om den såkaldte "dybe stat" i USA. Nu vil mainstream politikerne og medierne afvise det som "konspirationsteorier" og "det er helt hen i vejret". På den anden side kan det ikke længere skjules, for hvis Biden ifølge nogle iagttagere har vist tegn på stigende alder i de sidste fem år, så rejser det spørgsmålet: Hvis han ikke kan klare en debat på 90 minutter, hvordan kan han så klare presset ved at have den udøvende magt over en ekstremt kompleks supermagt, som har næsten 1.000 militærbaser rundt omkring i verden; som har enorme diplomatiske, efterretningsmæssige og alle mulige slags operationer rundt omkring i verden. Det er klart, at hvis man er helt i topform i sin bedste alder, så er det et stort job. Men hvis du er skrøbelig, sætter det spørgsmålet på dagsordenen, hvem der egentlig har kontrol over atombomberne?

Jeg tror, at der i forbindelse med denne fiasko blev nævnt flere navne, og et af dem var Tom Donilon, som tidligere arbejdede for Obama-administrationen og nu sidder i bestyrelsen for BlackRock Investment Institute. Det er meget, meget tydeligt, at man har – og vi har haft flere diskussioner med eksperter i mellemtiden – at der naturligvis er et permanent bureaukrati: Det er folk, der har været i svingdøren mellem stillinger i administrationerne og gået gennem topledposter i forsvarsindustrien og derefter fået en toppost i en eller anden form for mediekontrol.

Så det er meget tydeligt, at der er dette permanente bureaukrati, og det er praktisk talt, hvad Ray McGovern altid kalder "MICIMATT": " Det militærindustrielle kongres-intelligens-medie-akademiske-tænketank-kompleks." Og inden for det har man en magtstruktur, og jeg tror, at kombinationen af Wall Street, Silicon Valley, militæret, den akademiske verden, tænketanke, der er en bestemt struktur, som naturligvis har et hierarki, og hvad det hierarki er på hvert givet tidspunkt, er naturligvis nødt til at blive identificeret. Men det rejser det indlysende spørgsmål: Hvis alt dette postyr omkring præsidentvalget, kongresvalget og senatsvalget virkelig betyder noget, for hvis man har et praktisk talt helt andet apparat, som er permanent, og som ikke skifter mellem administrationerne, så er det ligegyldigt, om resultatet er republikansk eller demokratisk. Hvad sker der så med demokratiet? Hvad sker der med den regelbaserede orden? Hvad sker der med hele den fine fortælling om, at "vi i Vesten er de gode, der kæmper mod alle de onde, nemlig autokratierne og diktaturerne i denne verden"?

Jeg mener, det slår et stort hul i denne fortælling, og det gør det meget klart, at det amerikanske folk virkelig er nødt til at tænke over, om de fortsat vil lade deres land skifte tilbage fra – altså, at starte i den amerikanske revolution som en republik, kæmpe for deres uafhængighed mod det Britiske Imperium, forsøge at komme ud af kolonistatus, som i løbet af 250 år, lidt mere, er svinget tilbage til dybest set at blive et imperium ved trin for trin at vedtage modellen for det Britiske Imperium som grundlag for at drive den unipolære verden, baseret på det angloamerikanske system. Og det viser hele miseren på en meget klar måde.

Så jeg synes, det er en utrolig periode, og spørgsmålet om, hvad der skal ske med Amerika, og i morgen er det den 4. juli, er et meget godt tidspunkt at genoverveje: Er det ikke bedre at tænke på den amerikanske revolutions principper, grundlæggernes idealer, især også senere, John Quincy Adams'

udenrigspolitik, for det er spørgsmålet om, hvordan resten af verden vil forholde sig til USA, og hvordan USA forholder sig til resten af verden?

Så det bør folk reflektere over. Og spørgsmålet er ikke så meget, at der er alle mulige scenarier, for eksempel at Obama dybest set havde hemmelige møder med Biden og fortalte ham, at han skulle træde tilbage og opfordrede til et åbent konvent; og så er der nogle scenarier om, at Michelle Obama ville springe ud af boksen som mirakelløsningen, eller Gretchen Whitmer, for den sags skyld, eller nogle andre mennesker, der tydeligvis lugter forårsluften omkring hele denne kamp. Men det er egentlig ikke det grundlæggende spørgsmål. Spørgsmålet er, om USA kan finde tilbage til sin republikanske tradition, og det vil sandsynligvis afgøre spørgsmålet om krig og fred på globalt plan.

SCHLANGER: Det er sjovt, at du nævner det, for jeg fik tre spørgsmål fra folk, der spurgte: "Var det hele iscenesat, så Biden kunne blive fjernet og Hillary eller Michelle komme ind?" Og du ved, folk bliver for optaget af disse scenarier og overser den større pointe. Men vi har fået et spørgsmål fra en kontakt i Florida, som stillede spørgsmålet: "Hvorfor er der stadig så lidt diskussion om NATO's optrapning, nu hvor krigen i Ukraine ser ud til at være tabt?"

ZEPP-LAROUICHE: Jeg tror, at den nuværende politik er orienteret mod NATO-topmødet, som finder sted den 9.-11. juli i Washington, og jeg tror, at vi kan forvente, at det bliver et vanskeligt øjeblik, fordi NATO og dermed det samlede Vesten har et stort problem med, at krigen er tabt i Ukraine. Det er en enorm skade på NATO's omdømme. Husk, at det ikke er så længe siden, at NATO på en ret skammelig måde forlod Afghanistan efter at have været der i 20 år! At bruge 2 milliarder dollars og efterlade landet i en komplet ruin, hvor nogle har argumenteret for, at hvis bare 3 % af de penge var blevet brugt på at opbygge infrastruktur og industri i Afghanistan, kunne landet have været i fremragende stand, men

det var det tydeligvis ikke. Og på samme måde, hvad ville resultatet af krigen i Ukraine være? Landet vil være ødelagt efter mere end to års krig, som kunne have været afsluttet allerede i marts 2022, hvilket dokumenter klart beviser.

Så nu er spørgsmålet, hvilken fortælling NATO vil komme med på dette topmøde? Det bliver ekstremt vigtigt, for alle underskrivere – og Biden sagde det selv – mener åbenbart, at grunden til, at NATO er nødt til at fortsætte krigen mod Rusland i Ukraine (de indrømmer det ikke, men det er de facto tilfældet), er, at Putin angiveligt ikke vil stoppe der, han vil gå videre til Baltikum, han vil gå videre til Polen, og det er derfor, krigsindsatsen skal optrappes.

Nu er det sådan, at det er den mest åbenlyse usandhed, for ikke at kalde det en løgn, for fakta er – og det er blevet dokumenteret – at der var et møde i Istanbul i marts-april 2022, som var en forhandlet aftale mellem Putin og Zelenskyj; de var begge blevet enige om at afslutte krigen. Putin stoppede kampene og gik med til en løsning, hvis Ukraine gik med til at afstå fra at blive medlem af NATO, og nogle andre spørgsmål blev udskudt til fremtiden, f.eks. hvad der skulle ske med Krim. Men der var et klart bevis på, at Putin var gået med til en fredsaftale og havde stoppet kampene! Det kom ikke fra russiske kilder; det kom fra ukrainske kilder. Det blev rapporteret i Kyiv Post og tidligere i Ukrainska Pravda af Zelenskyjs chefforhandler, som deltog i Istanbul-drøftelserne.

Det ødelægger dybest set hele historien om, at Putin ønsker at generobre Sovjetunionen. Putin har i mellemtiden sagt flere gange, at han ikke har sådanne intentioner, han ønsker ikke at overtage hele Ukraine; han insisterer bare på, at alle de steder, der i mellemtiden har stemt for at være en del af Den Russiske Føderation, skal forblive det, og at Ukraine skal acceptere neutralitet og ikke tilslutte sig NATO, og så kan de få sikkerhedsgarantier og den slags.

Men jeg tror, at netop det punkt vil jeg virkelig gerne gøre

folk opmærksomme på, for hvis den fortælling, at Putin ønsker at genskabe Sovjetunionen, består, så er det påskuddet for optrapningen og den formel, som vil bringe os ud i tredje verdenskrig på kortest mulig tid. Og så længe man tror på det, behøver man naturligvis ikke at tage imod Putins fredstilbud, som han udtalte den 14. juni i talen til lederne af det russiske udenrigsministerium, og det indebærer intet diplomati, kun optrapning af krigen.

Og vi har ikke noget mere påtrængende at gøre end at stoppe optrapningen, før det er for sent, og gå tilbage til diplomatiet! Jeg mener, det er ikke en fast aftale, vi skal se på – det er et emne for forhandlinger, et emne for diplomati – men vi er nødt til at genindføre en diplomatisk tilgang, ellers er der kort vej til Tredje Verdenskrig.

SCHLANGER: Med hensyn til det kommende NATO-topmøde har vi et spørgsmål fra en kontakt i Glasgow, Skotland, som spørger, om vi ved, hvad der vil komme ud af NATO-topmødet. Hun udtrykte sin bekymring over EU, det nye lederskab, og henviste især til Kaja Kallas fra Estland; men hun sagde også, at der tales meget om forberedelse til krig, herunder hvad der foregår i Tyskland, og ville gerne vide, om du har nogen idé om, hvad der faktisk sker i Tyskland med hensyn til denne forberedelse til det, de siger, er den uundgåelige Putin-invasion af Vesten?

ZEPP-LAROUICHE: Ja, der er faktisk et ret skandaløst interview, som blev sendt i går af NTV, som jeg tror er en privat tv-kanal. Og generalløjtnant André Bodemann, som er chef for det nationale forsvar i Bundeswehr. I dette interview, som jeg kun kan råde jer til at se, det varer kun ca. 15 minutter, og det, han siger, er utroligt. Det er dybest set noget, som har været under forberedelse i Tyskland siden januar i år, og jeg tror, at det blev gjort officielt i marts og nu bliver bragt til offentlighedens kendskab. Det hedder "Operationsplan Tyskland", og det er dybest set en plan om, at hvis det skulle komme til krig, så er det scenarie, som Bodemann præsenterede,

følgende: Han sagde: "Amerikanske tropper lander i Holland, og så marcherer de gennem Holland på forskellige måder, ad veje, vandveje, jernbaner, og så kommer de til Tyskland, og her kommer forswarets civile tjenester på banen, for størstedelen af Bundeswehr er allerede ved østfronten, dvs. den russiske grænse, og derfor skal der etableres et forsyningssystem, hvor de tyske civilforsvars organisationer forsyner disse allierede tropper, for det meste amerikanere, der marcherer gennem Tyskland for at slutte sig til østfront styrkerne; De skal oprette stationer på motorveje, parkeringspladser, og man skal forsyne dem med mad, brændstof og sanitet i henhold til værtsland aftalen; og alle de civile organisationer, Røde Kors, Euranita [ph], forskellige andre organisationer, skal være med til at forsyne disse udenlandske tropper. "

Det er helt utroligt. Han taler, som om det sker i morgen: Amerikanerne går i land på Normandiets strand igen, eller rettere i Holland, og de marcherer til østfronten, og så siger han, at Tyskland ikke behøver at se på den gamle operationsplan fra den kolde krig, for heldigvis er Tyskland ikke længere en frontlinjestat, men vi er nu i baglandet, og vi er nødt til at forsyne dem, der kæmper ved fronten.

Det, han siger som argumentation, er virkelig utroligt, og jeg tror ikke, vi kan lade det stå, fordi det er planen for den kommende krig. Det siger han: Ja, Tyskland er allerede under angreb, alle mulige slags angreb, cyberangreb, angreb på kritisk infrastruktur, og utroligt nok siger han så: "Se, hvad der skete med Nord Stream 2!" Hvis jeg nogensinde har set et tilfælde af chutzpah, så tror jeg, at prisen går til denne general Bodemann, for dette angreb på Nord Stream – ok, vi ved ikke, hvem det var. Der er en dækhistorie om, at det var et ukrainsk skib, som er blevet afvist af alle de eksperter, jeg kender til. Der er den stadig uafkræftede historie af Seymour Hersh om, at det var amerikanerne, der gjorde det, med hjælp fra nordmænd og så videre. Men under alle omstændigheder er cui bono helt sikkert ikke Rusland! For hvad skete der? Der er

faktisk analyser, som hævder, at ud over at afskære Tyskland fra billig russisk naturgas var det største geostrategiske, geopolitiske mål at ødelægge forholdet mellem Tyskland og Rusland så fundamentalt, at det ville tjene den mangeårige amerikanske interesse – dette tilskrives George Friedman – at adskille Tyskland fra Rusland; fordi kombinationen af russiske råstoffer og tysk videnskabelig og teknologisk knowhow efter amerikanske geopolitikeres mening ville betyde en kombination, som ville være en oprigtig fjende af USA. Det er alt sammen geopolitisk tågesnak, men det er sådan, historien er.

Nu er det helt sikkert, at cui bono ikke er, at Rusland sprænger sin egen rørledning i luften, og at netop den hændelse har ruineret Tyskland! Tyskland er nu på vej ned i en depression og kollapser til højre og venstre. Selve Tysklands eksistens som industrination er ved at blive saboteret og ødelagt. Det kræver en hel del chutzpah for denne Bodemann at tilskrive, at bare væve det ind i fortællingen. Han siger ikke udtrykkeligt, at det var russerne, men han siger det i forbindelse med de russiske trusler, som en del af mange andre trusler.

Vi plejede at kalde det “sammensætning fejl”: Hvis man insinuerer noget, som ændrer betydningen af hele historien – jeg tror, der er kommet et nyt ord for det, som hedder “dekontekstualisering” eller sådan noget – så er dette et klassisk tilfælde af den slags.

Og så er den anden ting, at Bodemann gentager, hvad Biden sagde nogle dage tidligere, nemlig at Putin ønsker at genskabe Sovjetunionen! Og det er bare ikke sandt! Jeg nævner bare disse fakta. Der var i går en meget grundig artikel af Ray McGovern i Consortium News, hvor han citerer, vers og kapitel, hvilket citat fra hvilken hovedrådgiver for Zelenskyj, hvilken chefforhandler i Istanbul [Davyd Arakhamia], der grundlæggende sagde det. Så det er ikke russiske kilder, det er de ukrainske kilder, som indrømmer, at Rusland allerede havde stoppet krigen i 2022 i marts; og at det var Boris Johnson, der fløj

ind fra London for at fortælle Zelenskyj, nej, gå ikke med til denne fredsftale; fortsæt med at kæmpe, vi bakker dig op til den sidste ukrainer (det sagde han ikke, men det er, hvad det viser sig at være).

Nu skal det hele undersøges! Dette er offentlige oplysninger! Krig og fred afhænger af det spørgsmål! Og jeg kan kun sige, at enhver seriøs journalist bør undersøge det: Var det sådan, at Rusland var klar, eller allerede havde stoppet kampene, klar til en fredsftale, og hvad var Boris Johnsons rolle i at sabotere det? Jeg tror, at hvis det ikke bliver belyst og undersøgt, så går vi faktisk blindt ind i Tredje Verdenskrig.

SCHLANGER: Jeg har et spørgsmål til dig, Helga, fra en podcaster i Tyskland, som sagde: "Jeg er forvirret over Putins idé om en eurasisk sikkerhedsalliance. Jeg er ikke sikker på, hvordan BRIKS og Shanghai Cooperation Organization repræsenterer et asymmetrisk svar på de militære provokationer og trusler fra NATO. Kan du forklare det?"

ZEPP-LAROUCHE: Jeg tror ikke, det er så svært, for det, der ligger til grund for Putins forslag, er en eurasisk sikkerhedsarkitektur baseret på samarbejde om infrastruktur, baseret på de fem principper for fredelig sameksistens, og som, sagde han, udtrykkeligt er åben for NATO-medlemmer. Hvis man så ser på det forslag, som blev gentaget af Xi Jinping på den konference, der netop har fundet sted i Beijing på 70-årsdagen for de fem principper for fredelig sameksistens, som blev fremmet for 70 år siden af Zhou Enlai, og som derefter blev uddybet på Bandung-konferencen i 1955, der førte til begyndelsen af den Alliancefrie Bevægelse, så var det altid ideen om, at man skal have et system baseret på alle medlemmers suverænitet, baseret på princippet om ikke-indblanding, accept af de andre landes sociale system, samarbejde til gavn for hinanden, baseret på gensidig ikke-angreb – det er hovedpunkterne – og BRIKS og mange andre organisationer, som Shanghai Cooperation Organization, ASEAN, Den Eurasiske Økonomiske Union (EAEU), Den Afrikanske Union,

Mercosur, de ønsker at skabe et nyt system, en ny sikkerhedsarkitektur, baseret på disse principper.

Umiddelbart efter at den særlige militæroperation startede i februar 2022, stod det klart for mig, at dette potentielt førte til Tredje Verdenskrig, ikke det russiske angreb, men hele dynamikken, hvor det russiske angreb blot var et bestemt udløsende punkt. Så på det tidspunkt foreslog jeg en ny, global sikkerheds- og udviklingsarkitektur, der skulle involvere hver eneste nation på planeten, for i betragtning af verdens sammenvævede natur, dens strategiske sammenvævning, atomvåben, pandemier, internettet, bare den måde, hvorpå den moderne verden virkelig er én, kan man ikke have en delvis sikkerhed. Hvis man udelader et land som Nordkorea, Iran eller et andet, er det kimen til den næste krig: Jeg mener, det er den lektie, vi skulle have lært af Versailles-traktaten, som ikke afsluttede Første Verdenskrig, men som blot var et springbræt til Anden Verdenskrig! Og den lektie, vi burde have lært af den Westfalske Fred, er, at hvis man vil have en fungerende fredsaftale, skal man have noget, der tager hensyn til alle lande på planeten og alle involverede parter.

Og det var derfor, jeg dengang foreslog den globale sikkerheds- og udviklingsarkitektur og efterfølgende ti principper, som er det absolutte, afgørende grundlag, som en sådan arkitektur skal bygges på. Og hvis man ser på de ti principper for en ny international sikkerheds- og udviklingsarkitektur, som blev offentliggjort først, og derefter Putins og Xi Jinpings forslag, er der dog en stor lighed og et stort slægtskab. Vi bruger lidt forskellige formuleringer, men hvis man ser på essensen af disse forslag, er det det samme, og det betyder naturligvis, at enhver, der tænker fornuftigt, og som tænker på, hvordan man kommer ud af denne situation, vil komme med lignende ideer.

Så jeg mener, at den vigtigste opgave er, at vi støtter en sådan idé, at vi indleder nye diskussioner om en sikkerhedsarkitektur, og at vi absolut bør støtte Putins

forslag: Putin har gjort det meget klart, at dette ikke er tidløst. Det er et tilbud, som eksisterer i en bestemt periode. Hvis situationen optrappes, og den militære situation i Ukraine forværres, vil det tilbud blive taget væk. Så vi har en mulighed for at reagere positivt på det, reagere positivt på Xi Jinpings forslag, og jeg vil sige, at hvis Vesten ikke bare vil være en modtager af forslag, bør de tage noget som mine ti principper op og begynde at sige: "OK, vi er villige til at gå tilbage til diplomatiet, og her er, hvad vi ønsker at bidrage med til en sådan diskussion." Det ville være et fornuftigt forslag. Men der er ikke noget alternativ til diplomati: Det eneste andet valg er tredje verdenskrig og udslettelse af hele civilisationen. Og hvem ved sine fulde fem ville ønske det, for selv fortalene for denne optrapning, de ville heller ikke gøre det! Hvis de tror, at de har en privat bunker – glem det!

SCHLANGER: Folk kan finde dine ti principper for en ny international sikkerheds- og udviklingsarkitektur på hjemmesiden for Schiller Instituttet eller ved at gå til "Initiativer" på hjemmesiden. Og også resolutionen "Støt erklæringen fra præsidiets for det østtyske foreningsråd om præsident Putins fredsinitiativ", der blev vedtaget af Den Internationale Fredskoalition på dens møde den 21. juni 2024, er også tilgængelig. Det cirkulerer efter underskrifter, og det er et meget godt sted at starte med at få folk til at forstå, at der er et alternativ til krig.

Nu har jeg et spørgsmål mere til jer, som er baseret på diskussionen om det nuværende kaos i det amerikanske politiske system. Angelo fra Rom skriver: "Hvorfor og hvordan bliver Robert F. Kennedy Jr.'s præsidentkandidater boykottet og undertrykt?" og så spørger han: "Hvad kan der gøres for at åbne systemet og gøre en ende på muligheden for at kontrollere det på denne måde?"

ZEPP-LAROUCHE: Jeg tror, det er spørgsmålet til 64 millioner dollars! For jeg vil sige, at hele kontrollen med USA siden

mordet på John F. Kennedy og mørklægningen af mordet har bevæget sig meget i retning af et etpartisystem, for selv om den gennemsnitlige republikanske og demokratiske vælger måske tror, at de hader hinanden, og at de ønsker at besejre deres modkandidater, så er virkeligheden, at på ledelsesniveauet i DNC og det republikanske partis ledelse (RNC) har kontrollen og spørgsmålene været næsten helt identiske.

Så det er i virkeligheden spørgsmålet om det militærindustrielle kompleks, plus Wall Street, plus Silicon Valley, plus tænketanke, plus den akademiske verden, som styrer USA. Og det forekommer mig, at det forfærdelige resultat af Trump-Biden-kampagnen sætter det på spidsen. Og jeg kan kun sige, at jo flere mennesker, der nu griber ind i valgkampen og rejser det som et spørgsmål, for at sige "hvem styrer USA?", når det er klart, at præsident Biden ikke gør det, at det bliver et emne i diskussionen, så der dybest set sker en bevægelse, hvorved de ikke bare kan køre videre med disse ting, som de er.

Og ellers kan jeg kun sige: Vi har brug for en masse samfundsborgere. I en vis forstand, fra et historisk synspunkt, er den amerikanske revolution blevet taget væk af imperiet. Det er et gammelt spørgsmål, for da det Britiske Imperium mistede, hvad der i deres øjne var deres vigtigste koloni – den amerikanske koloni – gik George III amok over det spørgsmål! Han mistede bogstaveligt talt besindelsen. Og briterne forsøgte altid at generobre USA: Det gjorde de i krigen i 1812. De gjorde det i borgerkrigen, hvor imperiet allierede sig med Konføderationen. Og da de indså, at de ikke kunne vinde Amerika tilbage militært, begyndte de at sige: OK, så må vi undergrave etablissementet, vi må overbevise det amerikanske etablissement om, at de skal adoptere modellen for det Britiske Imperium, og så kan vi styre verden på basis af det "særlige forhold" mellem USA og briterne.

Og det har været problemet i hele det 20. århundrede. Og nogle gange havde man en præsident, som udelukkende repræsenterede

det – Teddy Roosevelt, Woodrow Wilson, (jeg vil ikke nævne dem alle), Truman, for eksempel; Nixon. Og så var der andre præsidenter, som hældte i den anden retning, som Franklin D. Roosevelt og John F. Kennedy. Clinton, synes jeg, var en meget blandet landhandel: Han hældte nogle gange til nogle positive impulser, men ikke særlig konsekvent.

Så slaget står i virkeligheden om Amerika – H.G. Wells skrev det meget klart i *The Open Conspiracy*. Han sagde, at hvis vi kan overbevise det amerikanske etablissement om at gå ind for den britiske model, så er alt godt. Og det er, hvad der er sket.

Den 4. juli i morgen er et tidspunkt, hvor du kan læse lidt om det emne. Du kan gå ind på vores hjemmesider, LaRouche-organisationen, EIR, du kan gå ind på LaRouche-bibliotekets hjemmeside. Du kan læse nogle berømte bøger, Carroll Quigley er en meget interessant forfatter om emnet; du kan læse H.G. Wells' *The Open Conspiracy*, som er meget interessant. Der er en masse litteratur, hvor du kan danne dig din egen mening om dette spørgsmål. Men at Amerika enten slutter sig til det Britiske Imperium eller går tilbage til sin egen tradition fra grundlæggerne, fra John Quincy Adams, det er virkelig det spørgsmål, som er kernen i Amerikas identitet. Så i den forstand ønsker jeg dig en meget produktiv 4. juli med at læse op på dette.

SCHLANGER: Selvfølgelig bør folk ikke forsømme at læse Uafhængighedserklæringen, som i sig selv er en meget dybtgående forklaring på, hvad grundlæggerne havde til hensigt.

Helga, jeg vil bare gerne tilføje, at folk bør vide, at Den Internationale Fredskoalition holder sit ugentlige Zoom-opkald på fredag. Det er en mulighed for at høre og diskutere med en række mennesker, der er samlet omkring os, for at tage de spørgsmål op, som du lige har diskuteret, om hvordan vi bryder den unipolære ordens kontrol? Så jeg vil opfordre folk til at

tilmelde sig og se på hjemmesiden for den information og slutte sig til os på fredag. Ellers noget, Helga?

ZEPP-LAROUCHE: Hvis du er en vaskeægte amerikaner, bør du hjælpe med at bringe Amerika tilbage til grundlaget for den amerikanske revolution, den amerikanske uafhængighed og ideen om at være en republik som en god kraft i verden, og ikke gå ud for at søge udenlandske monstre, som det ofte sker i dag.

SCHLANGER: Okay, tak fordi du kom i dag, og vi ses på fredag.

ZEPP-LAROUCHE: Ja, til på fredag!

Den Internationale Fredskoalition udsender 'Uafhængighedserklæring om forestående atomkrig: Begynd forhandlinger om fred nu'

3. juli 2024 (EIRNS) – Den Internationale Fredskoalition (IPC) udsendte følgende erklæring, dateret 4. juli, og opfordrede til underskriftsindsamling:

Den Internationale Fredskoalition

Uafhængighedserklæring om overhængende atomkrig:

Begynd forhandlinger om fred nu

Skriv gerne under her på Schiller Instituttets internationale hjemmeside.

4. juli – Vi, de undertegnede, hilser det fornyede fredsinitiativ fra Den Russiske Føderations præsident, Vladimir Putin, velkommen, som det blev præsenteret i hans tale i det russiske udenrigsministerium den 14. juni 2024. Vi opfordrer til, at der straks indledes en diplomatisk proces, uanset den nuværende tilstand af fjendtligheder mellem NATO/Ukraine og Rusland.

Tiden er af afgørende betydning. Enhver yderligere optrapning øger faren for, at den nuværende storbrand vil spredes til en krig i hele regionen eller endog en atomkonfrontation, og det langt hurtigere end man kunne forestille sig. For at sikre at det ikke sker, bør vi følge dette råd: "Lad os aldrig forhandle ud fra frygt. Men lad os aldrig frygte at forhandle. Lad begge sider udforske, hvilke udfordringer der forener os, i stedet for at uddybe de problemer, der splitter os."

Disse ord fra den amerikanske præsident John F. Kennedy blev gentaget af hans modstander, den russiske premierminister Nikita Khrusjtjov, i et brev, han skrev til JFK: "Jeg har deltaget i to verdenskrige og ved, at krigen først slutter, når den har skåret sig vej gennem byer og landsbyer og bragt død og ødelæggelse i sit kølvand." Det har været den unødvendige pris i denne krig, en krig, der kunne have været afsluttet for over to år siden, i slutningen af marts 2022. I stedet blev det allerede forhandlede forslag om fred mellem Rusland og Ukraine skudt i sæk gennem den britiske Boris Johnsons og NATO's klart dokumenterede indgriben. Hundredtusinder af liv blev unødigt ofret som følge heraf.

Putins forslag fra 14. juni 2024 er verdens mulighed for at "komme tilbage på sporet". Det kan vise sig at være det første skridt i retning af at skabe en ny international strategisk arkitektur til at erstatte den nu døde "unipolære" konstruktion efter 1989/91. Fredsinitiativet den 14. juni er en efterfølger til en række mislykkede, saboterede, men vedholdende fredsforsøg, som åbent blev dokumenteret for verden i indgåelsen og forsøget på at gennemføre Minsk-2 i

2015, samt i viljen til at forhandle selv efter indledningen af Ruslands særlige militære operation den 24. februar 2022. Det sås i traktaten fra marts 2022, der blev underskrevet af både russiske og ukrainske officielle repræsentanter, men aldrig blev vedtaget på grund af Boris Johnsons imperiale indblanding.

Vi erklærer hermed, eftertrykkeligt, at målet om at opløse Rusland, ved at bruge Ukraine-konflikten som springbræt til et regimeskifte i landet, helt klart er en gal mands foretagende i en tid med atomvåben. I betragtning af de lidelser, der er forårsaget af krig og aggression, og faren for at denne konflikt optrappes til en tredje verdenskrig, er bred støtte til dette initiativ et vigtigt udtryk for alle rationelle menneskers vilje til at overleve.

Krigsmageriet og de profit- og hævdrevne opfordringer til at besejre Rusland er baseret på den fejlagtige antagelse, at krigsskuepladsen – herunder atomkrig – kan begrænses. Det var imidlertid ikke tilfældet i hverken Første eller Anden Verdenskrig. Med nutidens militære kapacitet, som kan

nå ethvert mål i verden på kortest mulig tid, er en sådan antagelse om "begrænset krig" et bevis på en enorm fejlvurdering af virkeligheden i vores tid. De, der opfordrer til krig og er imod forhandlinger, tror fejlagtigt, at de måske har en sikker chance for at overleve. I atomkrig er der ikke noget gemmested.

For at gentage: Vi opfordrer indtrængende til, at der straks indledes en diplomatisk proces, uanset den nuværende krigstilstand mellem NATO/Ukraine og Rusland. Til dette formål opfordrer vi Ukraines Rada til at tilbagekalde ordren, der forhindrer direkte forhandlinger med Rusland. Vi støtter fuldt ud opbygningen af en ny sikkerhedsarkitektur for Europa, og ja, for hele verden. Vi opfordrer indtrængende de stridende parter – og dem der har en støttende rolle – til at mødes i god tro for at forhandle en varig fred baseret på gensidigt

fordelagtige økonomiske relationer mellem de involverede lande.

Konkret anbefaler vi følgende skridt:

For det første, at påbegynde indledende diskussioner baseret på det russiske fredsforslag fra 14. juni 2024.

For det andet, baseret på fremskridt i disse indledende diskussioner, at søge den tidligst mulige erklæring om en aftalt våbenhvile i konflikten.

For det tredje, når betingelserne for en aftalt våbenhvile er sat på papir, at styrke tilliden gennem en ny økonomisk arkitektur, der omfatter kræfter uden for konflikten, som har fremsat forskellige forslag til fremme af fred.

Vi må, i forbindelse med disse forhandlinger, ikke bare huske, men også forpligte os til at følge læren fra den Westfalske Fred, som afsluttede Trediveårskrigen: En varig fred kræver, at man tager hensyn til "den andens interesser" og alle andres for den sags skyld. "Intet problem i den menneskelige skæbne ligger uden for menneskets rækkevidde." Det var Kennedys og Khrusjtjovs overbevisning, da de som ledere stod over for et øjeblik, hvor de sammen kunne have udslettet alt menneskeligt liv, måske for altid. De forhandlede, og menneskeheden sejrede. Vi står, måske ikke endnu, men meget tæt på det samme sted nu. Vi må ikke fejle.

Skriv gerne under her på Schiller Instituttets internationale hjemmeside.

Betyder den 4. juli noget som helst?

2. juli 2024 Når USA nærmer sig fejringen af den 4. juli i anledning af Uafhængighedserklæringen fra det Britiske Imperium, er det på sin plads med et par tanker. En fjollet tanke, som man bør droppe, er, at grundlæggerne anskaffede sig verdens største flåde og militærstyrke, fordi de fik for lidt i skat. Folk glemmer, at indvendingen var mod "beskatning uden repræsentation". Når mennesker ved, at de er i stand til at gøre mere i løbet af deres levetid end blot at levere råmaterialer til kloge mennesker, og i stedet er i stand til at overveje handlingsplaner for deres samfund og deres nation, som fremadskridende udnytter menneskehedens højere kultur- og færdighedsniveauer, bliver det svært at holde dem i kolonial underkastelse.

Den 3.-4. juli samles 25 nationer til møde i Statsoverhovedernes Råd i Shanghai Cooperation Organization i Astana, Kasakhstan, hvor de bl.a. diskuterer organisationens voksende antikoloniale og udviklingsvenlige succes, som bl.a. repræsenteres af Kinas monumentale Bælte- og Vej-projekt. Faktisk var det i Astana, den 7. september 2013, at Beijings nyvalgte præsident Xi Jinping annoncerede sin plan for "Silkevejens økonomiske bælte", som snart ville få følgeskab den 4. oktober 2013, da han i Jakarta annoncerede "Det 21. århundredes Maritime Silkevej": Disse to, verdens største infrastrukturprojekt, blev snart berømt som Bælte- og Vej-initiativet for landets langsigtede, infrastrukturelle, fattigdomsbekæmpende projekter, der tilbydes i hele verden. Selv om det ikke var en del af Bælte- og Vej-initiativet, var Xis vision for Kinas udvikling om at udrydde den dybeste fattigdom blandt 800 millioner af landets borgere inden 2020 ikke mindre genial.

De amerikanske grundlæggere ville være meget stolte.

Så hvorfor diskuterer deres efterkommere, om Joe Biden eller Kamala Harris, eller hvem det nu er, kan vinde over Donald Trump i en konkurrence om, hvem der bedst kan nedkæmpe Kina eller Rusland? Hvornår erobrede det Britiske Imperium USA og gjorde os til en bølge for imperial undertrykkelse? Og hvornår har amerikansk uafhængighed og frihed fjernet sig fra glæden ved at udvikle alle vores kræfter og modent vælge den bedste kurs fremad?

I dag var der en bemærkelsesværdig og mærkelig begivenhed i Kiev. Ukraines præsident Volodymyr Zelenskyj mødtes med sin nabo, Ungarns premierminister Viktor Orbán. Sidstnævnte har været på Kievs liste over fjender i et stykke tid nu – både den berygtede Myrotvoret's-hitliste og Center for Countering Disinformation (CCD)'s sorte liste. Som en person, der har vovet at lytte til Ruslands bekymring for, at Europa har brug for nye sikkerhedsordninger, hvor et lands sikkerhed ikke er baseret på at mindske naboens sikkerhed, er Orbán blevet udpeget som en russisk agent, som i krigstid kan og bør bringes til tavshed med alle nødvendige midler. I går overtog Orbán og Ungarn formandskabet for EU-Rådet i de næste seks måneder, og hans første store indgreb var at forsøge at kvæle Europas fremstød for en udvidet krig, hvilket fik ham til at opsøge sine erklærede fjender.

Mindre realiseret, men måske mere risikabelt, mødtes præsident Zelenskyj med Orbán og var blandt andet vært for en fælles pressekonference. Det er Zelenskyjs eget præsidentkontor, der huser hans nationale sikkerheds- og forsvarsråd, som via sin CCD-enhed udpeger Orbán som en offentlig fjende. Bortset fra Orbáns dristige indgriben, hvad skal man så mene om, at Zelenskyj optræder offentligt sammen med Orbán, og at Orbán opfordrer til at kickstarte fredsforhandlingerne ved at indlede en våbenhvile med en deraf følgende deadline – bare for at sætte skub i tingene?

Zelenskyjs fem år ved magten har gjort ham respektløst stridbar over for næsten alle, bortset fra den hårde kerne af

revanchister i Ukraine, dem der fejrer nazi-kollaboratøren Stepan Bandera, dem fra Azov-brigaden med deres symboler baseret på det nazistiske hagekors. I fem år har de sagt: "Spring", og Zelenskyj har spurgt: "Hvor højt?" Alt dette er for at understrege, at der er en vis grund til at tro, at Zelenskyj måske spekulerer på, om han har en udvej fra det hjørne, han har malet sig selv op i.

Har Vesteuropa en udvej fra sin selvdestruktive "russofobi" og økonomiske ruin? Har USA, for den sags skyld, en måde at slukke for den tilsyneladende endeløse sæbeopera, der kaldes politik?

Et par positive tanker om den oprindelige 4. juli, hvor det at befri verden fra imperialistisk herredømme var en god ting, er et fremragende vendepunkt, en fin og korrekt brug af kultur. Til at begynde med er her en 4. juli-fejring af en kandidat til det amerikanske senat i New York, Diane Sare, den eneste i øjeblikket, der kan antænde en ægte og varm ild for den rigtige 4. juli.

Foto: Signing of Declaration of Independence by John Trumbull.

Tidligere udenrigsministre støtter retsopgør om "moralisk forkert" våbeneksport til

Israel

Fra EU repræsentation i Danmarks hjemmeside 3. juli 2024 – For nylig har Mellempolkeligt Samvirke, Amnesty International Danmark, Oxfam Danmark og den palæstinensiske menneskerettighedsorganisation Al-Haq lagt sag an mod Udenrigsministeriet og Rigspolitiet i sagen om den danske våbeneksport til Israel, skriver Information. Både Mogens Lykketoft, Villy Søvndal og Martin Lidegaard støtter sagsanlægget, da de mener, at det er moralsk forkert og samtidig kan det "meget vel" være et brud på internationale regler. Det er dog endnu ikke afgjort, om organisationerne får lov til at føre sagen, men i en lignende sag i Holland fastslog en appelret i Haag, at der er en klar risiko for, at Israels F-35-kampfly bliver brugt til at krænke den humanitære folkeret under bombardementerne af Gaza og derfor pålagde domstolen Holland at standse al eksport af dele til de israelske fly. Udenrigsministeriet skriver i en skriftlig kommentar: "Det er fortsat Udenrigsministeriets vurdering, at Danmarks tilgang til eksportkontrol, også når det gælder F-35-programmet, er i overensstemmelse med Danmarks EU-retlige og internationale forpligtelser i øvrigt. De to retssager om disse spørgsmål må nu gå deres gang ved domstolene."

Information bringer en kommentar af Villy Søvndal, Martin Lidegaard og Mogens Lykketoft, tidligere udenrigsministre for hhv. SF, De Radikale og Socialdemokratiet. De skriver blandt andet: "Blodbadet, der er på vej ind i sin niende måned, er ubærligt at være vidne til. Og burde for længst have været bragt til ophør gennem massivt pres fra USA og Israels andre allierede, herunder også Danmark. Ubærligt er det ligeledes, at Israels uproportionale krigsførelse gennemføres med våben leveret af vestlige demokratier, herunder Danmark. Dette er ikke bare moralsk forkert. Den danske våbeneksport til Israel kan også meget vel være et brud på de internationale regler for våbenhandel, som Danmark har tilsluttet sig. Hvorvidt det

er tilfældet, skal de danske domstole nu tage stilling til. Og det støtter vi. Vi bakker således op om de fire civilsamfundsorganisationer, der har sagsøgt den danske stat – eller mere præcist Udenrigsministeriet og Rigspolitiet, der har ansvaret for at udstede tilladelser til eksport af våben. [...]

Vi håber, at retten vil sikre en effektiv kontrol med Danmarks overholdelse af reglerne for våbeneksport. Der er brug for at få afklaret, om Danmarks eksport af militært udstyr til Israel er lovlig. Og om de eksisterende eksporttilladelser er ugyldige og skal tilbagekaldes. Konkret handler det om, hvorvidt våbeneksporten til Israel strider mod EU's fællesregler for våbeneksport og FN's våbenhandelstraktat. Ifølge EU's fællesregler er det forbudt at godkende våbeneksport, når der er en klar risiko for, at udstyret kan blive brugt til blandt andet krigsforbrydelser." Information, s. 4,17 (03.07.2024)

Foto: Robert Sullivan, Flickr

Tom Gillesbergs skrifter: Evighedens samtidighed

I anledning af Schiller Instituttets formand Tom Gillesbergs 60 års fødselsdag den 30. juni 2024, har vi samlet Toms skrifter.

Cantors transfinitte tal, 1995

Den danske hjælp til Schiller The Danish Help to Schiller How the Danish Marquis de Posa and Don Carlos saved Friedrich Schiller, 2004.

Vitus Bering and the Rediscovery of America Vitus Bering og rejsen til Amerika, 2007.

A Lesson for Copenhagen Today: Hans Christian Ørsted's Scientific Method I stedet for klimaovertro: H.C. Ørsteds videnskabelige metode: i anledning af 200 år for Ørsteds opdagelse af elektromagnetisme, 2009.

Verden har brug for Lyndon LaRouche universiteter, bidrag til et festskrift for Lyndon LaRouches 95. års fødselsdag The World Needs LaRouche Universities, 2017.

Prometheus og Epimetheus: Tom Gillesbergs bidrag til et festskrift for Helga Zepp-LaRouches 70. års fødselsdag Prometheus and Epimetheus, 2018.

Download (PDF, Unknown)

Den gamle orden er i opløsning, men der må findes en udvej

Sidste uges amerikanske præsidentdebat viste uden skyggen af tvivl, at ordenen efter Anden Verdenskrig er i færd med at bryde endeligt sammen. Showet fortsætter måske et stykke tid endnu, ligesom kyllingen, hvis hoved er blevet hugget af, stadig løber rundt, men der er ikke meget liv tilbage i skroget til at gøre meget mere end at holde facaden. Ikke alene er der tydeligvis ingen hjemme i skikkelse af USA's præsident, men hele det politiske og på anden måde herskende etablissement har dækket over dette i måneder og endda år, alt imens de har prædikeret om floskler som "demokrati",

“ansvarlighed” og “ærlighed” til resten af verden.

Kun få dage senere led det vestlige etablissement endnu et stort nederlag i Frankrig, da Macrons parti fik tæsk ved søndagens valg. Ingen form for “bekæmpelse af misinformation” var nok til at forhindre den franske offentlighed i at stemme imod det herskende etablissement i rekordstort antal. Sammen med den mislykkede stedfortræderkrig i Ukraine og den åbenlyse katastrofe, som vestlige lande har tolereret i Gaza, er det ikke svært at se, hvordan “løgneimperiet” hurtigt er ved at falde fra hinanden.

Men det er ikke nok i sig selv. Som Jacques Cheminade, formand for Solidarité & Progrès i Frankrig, udtrykte det i en erklæring mandag: “Første runde af det franske parlamentsvalg var en bølge af modstand mod det gamle regimes politik med underkastelse over for den finansielle globalisme. Men de politiske kræfter, der hævder at repræsentere denne folkelige vilje til at bryde med fortiden, er selv fanget i den spændetrøje, som vi er blevet påtvunget siden 1946.” I lighed med Donald Trump, som på den ene side har kritiseret og på den anden side fuldt ud omfavnet det militær-finansielle kompleks’ politik, har de fleste, hvis ikke alle, oppositionskandidater på tværs af Atlanten endnu ikke hævet blikket for at tage kampen op mod finansoligarkiet i City of London, Wall Street og BlackRock. Kan tilstrækkeligt mange klare stemmer gribe ind og ændre denne debat?

Cheminades erklæring fortsætter: “I dag, midt i det kaos, vi er på vej mod, er jeg overbevist om, at det værste kan ske lige så vel som det bedste.” Faktisk befinder verden sig i dag mellem truslen om global krig og en ny global æra med fredeligt samarbejde. Mens den vestlige verden oplever politiske og økonomiske omvæltninger (af den slags der skulle bruges mod Rusland, men som aldrig kom), rejser Xi Jinping til Kasakhstan for at deltage i denne uges møde i Shanghai Cooperation Organization – en af søjlerne i den nye eurasiske arkitektur, der diskuteres i øjeblikket. Kasakhstans præsident

Tokayev bemærkede i et interview med Xinhua mandag, aftenen før Xis besøg, at Kasakhstan fuldt ud støtter Kinas Bælte- og Vej-initiativ og ønsker at "tilpasse vores nationale strategier yderligere".

Der er faktisk ved at opstå et nyt system, som viser vejen frem, så verden kan komme ud af sin nuværende krise, og det er vigtigt at huske på, at de eksperter, der angriber det som "kommunistisk" eller "autoritært" fup, er de samme mennesker, som så sent som i sidste uge fortalte, at Joe Biden har et skarpt sind, men at han stammer. Så sløret falder, og det er på høje tid, at borgerne i det transatlantiske område vælger en smuk og fri fremtid sammen med deres globale naboer frem for de uhyggelige og makabre rænkespil fra nutidens militær-finansielle Frankenstein, der trækker hen imod en verdenskrig.

I en diskussion med medarbejdere i dag påpegede Helga Zepp-LaRouche, at Bidens åbenlyse manglende mentale åndsevner i sidste uges debat ubetinget rejser spørgsmålet om denne militær-finansielle "dybe stat", for hvis Biden er i denne tilstand, hvem styrer så i virkeligheden USA? Det giver derfor mulighed for at organisere folk omkring, hvad der virkelig sker i USA og verden, og hvorfor de har tilladt sig selv at opgive ideen om en republik og deres rolle som borger.

Vesten er nødt til at samarbejde med denne nye orden, hvis man skal komme ud af krisen uden en global krig, og derfor er den russiske præsident Putins tilbud ekstremt vigtigt. Det repræsenterer en udvej, som det er påtrængende nødvendigt at tage.

For en ny befrielse

Udtalelse fra Jacques Cheminade, formand for Solidarité & Progrès, efter første runde af parlamentsvalget

"Den første runde af det franske parlamentsvalg var en bølge af modstand mod det gamle regimes politik med underkastelse over for den finansielle globalisme. Men de politiske kræfter,

der hævder at repræsentere denne folkelige vilje til at bryde med fortiden, er selv fanget i den spændetrøje, som vi er blevet påtvunget siden 1946.

“De lader alle som om, at risikoen for krig ikke eksisterer. Ingen af dem kæmper direkte mod det finansielle oligarki i City, Wall Street, BlackRock og alle dem, der propaganderer for kriminelle sociale nedskæringer. Ingen af dem udfordrer den vestlige oprustningspolitik, som dette oligarki fører. Ikke en eneste af dem sætter spørgsmålstegn ved de europæiske staters underordning inden for militære våben, energi og data. Ingen af dem har offentliggjort den kommende henstilling i henhold til artikel 126 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde i forbindelse med proceduren for uforholdsmæssigt store underskud, som fordømmer vores ledere til at gøre deres eget folk til slaver.

“Kandidaterne fra ‘Ensemble’ var på forhånd underdanige, kandidaterne fra Rassemblement National solgte en national illusion uden nogen reelle midler til at gennemføre den, og kandidaterne fra Nouveau Front Populaire faldbød en social illusion. Under disse forhold, hvor de stod over for den umiddelbare trussel om krig og økonomisk sammenbrud, gav de alle løfter, mens deres hænder var bundet, hvilket forhindrede dem i at holde deres løfter.

“På grund af manglende økonomiske ressourcer blev Solidarité & Progrès og jeg reduceret til whistleblowere. Det er vi stolte af at have gjort. Desuden er denne nye internationale arkitektur for gensidig sikkerhed og udvikling, som vi foreslår, nøglen til at befri os selv sammen med staterne i det Globale Syd, hvis krav om suverænitet møder vores eget.

“I dag, midt i det kaos, vi er på vej mod, er jeg overbevist om, at det værste kan ske, såvel som det bedste. Frankrig er ikke alene. En global koalition for fred er ved at rejse sig blandt befolkningerne.

“Det er op til os at genkalde os de patrioter og

verdensborgere, som tog udfordringen op i juni 1940, og fortsatte kampen for national befrielse mod finansfeudalisterne og deres kollaboratører, uanset om de er ubevidste eller blinde.”

Resultater for Solidarité & Progrès-kandidater

Tre kandidater på det franske fastland

Benoit Odille 380 stemmer (0,75 %)

Gerard Julien: 213 stemmer (0,3 %)

Jean François Grilhaut de Fontaines 769 stemmer (1,22%)

Tre kandidater i distrikter i det franske udland

Jacques Cheminade: 224 stemmer (0,53%)

Odile Mojon-Cheminade: 450 stemmer (1,26%)

Sébastien Périmony: 172 stemmer (0,48%)

Credit: UN Photo/Eskinder Debebe

Lad ikke et stort øjeblik i historien finde et lille folk

(EIRNS) – 30. juni 2024 I dag fik Frankrigs præsident Emmanuel Macron et knusende nederlag i første runde af det franske parlamentsvalg. Hans midterkoalition endte på en tredjeplads efter Marine Le Pens parti National Samling, som vandt i mindst 297 af de 577 distrikter, og det venstreorienterede Nye Folkefront, som førte i mindst 153 distrikter. Macrons gruppering “Ensemble” fører i 65 af distrikterne. Når anden runde den 7. juli afgør, hvem der får pladserne i Assemblée Nationale, forventes det, at Tories i Storbritannien får et lignende spark bagi fra meningsmålingerne den 4. juli. Begge resultater bør være et ekko af den generelle afvisning af de atlantiske kandidater, som fandt sted ved EU-valget den 9.

juni.

Der er ingen helte i denne proces – bare et simpelt, højlydt udtryk for afvisning af den økonomiske elendighed, truslen om evig krig og hadet til de såkaldte europæiske lederes hensynsløse tilsidesættelse af befolkningens værdier og liv. Men den 1. juli overtager Ungarn formandskabet for EU-Rådet, og i dag bekendtgjorde den ungarske premierminister Viktor Orbán en ny alliance i EU-Parlamentet, "Patrioter for Europa", som tilsyneladende er designet til at gøre en ende på miseren. Den blev dannet af hans Fidesz-parti, af Tjekkiet ANO (deres største oppositionsblok, ledet af tidligere premierminister Andrej Babis) og af Østrigs Frihedsparti (FPÖ), der ledes af Herbert Kickl. Mens alle tre partier lefler for vreden mod immigranter, havde de mere at sige på dagens fælles pressekonference.

Orbán sagde, at valgresultatet den 9. juni blev anerkendt af nogle EU-lande, men "eliten i Bruxelles gør modstand, fordi Bruxelles ikke er en demokratisk konstruktion. I denne situation er det vores pligt at håndhæve vælgernes vilje. Tre politiske partier sidder her foran jer. Det stærkeste østrigske parti, det stærkeste tjekkiske parti og det stærkeste ungarske parti, og vi påtager os ansvaret for at søsætte denne nye platform og nye fraktion... I dag skaber vi en politisk formation, som jeg tror meget hurtigt vil blive den største fraktion på den europæiske højrefløj." Han tilføjede, at EU's politik er nødt til at bøje sig for resultaterne af valget til Europa-Parlamentet den 9. juni, hvor de regerende koalitioner i Tyskland, Frankrig og Italien effektivt blev smadret. Orbán sagde, at de tre partier kun var begyndelsen, og at mange andre europæiske partier ville slutte sig til, hvilket ville gøre deres parti til "den største fraktion på den europæiske højrefløj. Det vil ske inden for få dage."

"Patrioter for Europa" erklærede, at "Europas nationer har nået et historisk vendepunkt. Den Europæiske Union – som

engang var et drømmeprojekt, der havde rødder i ønsket om forsoning efter ødelæggelserne forårsaget af to verdenskrige og årtiers splittelse – har vendt sig mod europæerne... Det seneste valg til Europa-Parlamentet i juni havde derfor både generationsmæssig og eksistentiel betydning. Den politiske skillelinje går ikke længere mellem konservative og liberale eller højre og venstre, men mellem centrister – som er forløberne for en ny europæisk 'superstat' – og patrioter og suverænister... Kun gennem sejr og samarbejde mellem kontinentets patriotiske og suveræne partier kan vi garantere vores børns arv."

De "tror på et Europa, der består af stærke, stolte og uafhængige nationer; af nationer, der frit kan beslutte at sameksistere og samarbejde i gensidig forståelse; de tror på et Europa, der arbejder sammen gennem institutioner, der er forankret i nationer; gennem institutioner, der handler på vegne af og er ansvarlige over for Europas befolkning... Forpligtet til fred og dialog, men samtidig klar til at forsvare sig selv mod enhver fare; det beskytter og fejrer sin europæiske identitet, traditioner og skikke, frugten af den græsk-romerske og jødisk-kristne arv. Det værdsætter den mangfoldighed, der ligger i dets nationer, deres historie og livsstil..."

I går anklagede Orbán bureaukraterne i Bruxelles for at have "skudt europæiske virksomheder i foden med sanktioner", for at drive inflationen i vejret og for at "påtvinge EU's befolkning deres egne ideologier" i stedet for at "varetage folkets interesser". Men Orbán og hans samarbejdspartnere har ingen mulighed for at kæmpe sig tilbage til normal handel med Rusland og Kina. Indsatsen er højere.

Bælte- og Vej-projekterne er på bordet. Kvaliteten af politisk lederskab for at undgå de "påtvungne ideologier" og for at imødekomme det "historiske springende punkt" – hvad Friedrich Schiller identificerede som "punctum saliens" – er også på bordet med de dristige, klare indlæg fra Helga Zepp-LaRouches

ti principper og fra den uafhængige amerikanske senatskandidat i New York Diane Sares budskab fra den 4. juli.

Den amerikanske Frihedskrigs elev, Friedrich Schiller, afslørede en vigtig og betimelig lektion om den 4. juli og den rette fødsel af en ny verden, og den forfærdelige tragedie, der hidrører fra den manglende evne til at leve op til lejligheden. Lad ikke et stort øjeblik i historien finde et lille fo

POLITISK ORIENTERING den 1. juli 2024 med formand Tom Gillesberg:

Den vestlige elite må erkende at dens politik har spillet fallit, og samarbejde med resten af verden

' Fem princippers '-møde i Kina understregede det Globale Syds rolle

Ikke korrekturlæst

Det Globale Syd har en ledende rolle at spille i skabelsen af et nyt paradigme for menneskeheden. Det var et af de centrale budskaber i den kinesiske præsident Xi Jinpings hovedtale til "Konferencen til markering af 70-årsdagen for de fem principper for fredelig sameksistens", som blev afholdt i Beijing den 28. juni, og som også blev understreget i en opfølgende frokostpræsentation af udenrigsminister Wang Yi, som også blev dækket af Global Times.

"Det er nødvendigt for det Globale Syd at stå i spidsen for den historiske tendens, sagde Wang Yi ved fredagens frokost. De otte foranstaltninger, som præsident Xi har annonceret for at støtte samarbejdet i det Globale Syd, viser Kinas faste beslutning om at stå solidarisk med alle lande i det Globale Syd i tykt og tyndt og om at fremme udviklingen og revitaliseringen af det Globale Syd, sagde Wang."

GT-artiklen citerede derefter forskellige internationale gæster ved begivenheden, hvor den tidligere guyanske præsident Donald Ramotar var fremtrædende:

"Donald Ramotar, tidligere præsident i Guyana, som deltog i fredagens begivenheder, sagde, at Kina allerede arbejder med det Globale Syd på en meget dybtgående måde, og at det tilbyder et alternativ til den slags relationer, der tidligere eksisterede i den vestlige imperialistiske verden, hvis eneste mål var at udnytte udviklingslandene for at holde dem fattige og afhængige. Kinas opbygning af infrastruktur gennem forskellige initiativer som Bælte-og-Vej-Initiativet er også et bidrag til at styrke det Globale Syds suverænitet og

uafhængighed, sagde Ramotar.”

En artikel på det kinesiske statsråds hjemmeside rapporterede, at omkring 600 mennesker deltog i begivenheden, “herunder tidligere udenlandske politikere, repræsentanter for internationale og regionale organisationer, udsendinge fra mere end 100 lande, eksperter og forskere samt repræsentanter for medier og erhvervsliv deltog i konferencen. Der blev afholdt en frokost og fire underliggende møder samme dag.”

Dilma Rousseff, præsident for BRIKS’ nye udviklingsbank og tidligere brasiliansk præsident, var også til stede. “Rousseff sagde, at de fem principper for fredelig sameksistens og visionen om at opbygge et samfund med en fælles fremtid for menneskeheden udgør et solidt grundlag for at fremme gensidig respekt og udvikling blandt nationerne og bidrager til at tackle de fælles udfordringer, som menneskeheden står over for,” skrev statsrådet. Rousseff understregede de konkrete skridt, som præsident Xi havde annonceret, herunder at “et forskningscenter for det Globale Syd vil blive etableret, og 1.000 stipendier under de fem principper for fredelig sameksistens Scholarship of Excellence og 100.000 uddannelsesmuligheder til lande i det Globale Syd vil blive givet i de kommende fem år. Disse foranstaltninger forventes at give innovative løsninger til global udvikling og styring og fremhæve udviklingslandenes afgørende rolle i udformningen af et mere fair og retfærdigt internationalt system, sagde Rousseff.”

Den

Internationale

Fredskoalition Møde nr. 56, fredag den 28. juni 2024

Ikke korrekturlæst

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Goddag til jer alle sammen. Som du lige har nævnt, Anastasia, fokuserede vi i sidste uge vores møde på Putins forslag om ikke kun at løse Ukraine-krisen ved forhandling, men om at etablere en sikkerhedsarkitektur for hele Eurasien, som ville være åben for hele Eurasien, inklusive NATO-medlemmer. Det stod på en måde åbent, om ikke-eurasiske NATO-medlemmer ville blive inkluderet.

Vi ramte fuldstændig plet, og jeg tror, at mange af de diskussioner, vi havde i mellemtiden med folk i Europa og Asien og Amerika, Latinamerika og andre steder, gjorde det meget klart, at verden har et påtrængende behov for at bevæge sig over i et nyt paradigme, for at lægge geopolitikken bag sig. Vi må finde en generel anerkendelse af, hvad dette Putin-forslag er, så det kan diskuteres og om nødvendigt ændres, støttes, hvad som helst.

Desværre er den nuværende EU-ledelse på en helt anden kurs. Ursula von der Leyen vil sandsynligvis blive genvalgt, hvis Europa-Parlamentet godkender EU's og Rådets valg. Men der er én ændring i det europæiske lederskab, som jeg virkelig vil kalde en katastrofe, og det er Josep Borrell, som var EU's højtstående repræsentant for udenrigsanliggender og sikkerhedspolitik, og som ikke ligefrem var en person, der tænkte som en verdenshistorisk borger, fordi han altid mente, at han skulle beskytte den europæiske have mod junglen i resten af verden. Han bliver nu erstattet, hvis Europa-Parlamentet stemmer for, af en person, der er så krigerisk, at selv hendes eget folk i Estland ikke længere vil have hende. Jeg taler om [den estiske premierminister] Kaja Kallas, som åbent reklamerer for at splitte Rusland i adskillige dele, og som er en af de værste krigshøge. Hvis hun bliver valgt, vil

hun blive siddende i flere år. Så vores opgave er helt tydeligt klar.

Men jeg tror, det var helt rigtigt af os at fokusere så meget på dette Putin-initiativ, for kun en uge senere finder der en ekstraordinær begivenhed sted i Beijing i dag. Det er [70-årsdagen for grundlæggelsen af de fem principper for fredelig sameksistens]

(https://www.fmprc.gov.cn/mfa_eng/zxxx_662805/202406/t20240628_11443839.html), som blev grundlagt i Asien, men som hurtigt fik indflydelse i Afrika og i international lov og i FN generelt. Det førte til Bandung-konferencen i 1955, som var den første bevægelse af asiatiske og afrikanske lande, som snart skulle blive til Den Alliancefrie Bevægelse.

Vores bevægelse, LaRouche-bevægelsen, har været involveret i det på grund af min afdøde mands indsats, som foreslog en international udviklingsbank for denne bevægelse i 1975, hvilket var meget indflydelsesrigt i udformningen af den endelige resolution fra konferencen i Colombo, Sri Lanka, for den Alliancefrie Bevægelse i 1976. Vi har støttet udviklingslandenes bestræbelser på at overvinde kolonialismen i alle disse år.

Det, der skete i dag på Beijing-konferencen, som startede med en stor ceremoni i Folkets Store Hal, var, at præsident Xi Jinping tilføjede sin version af et sådant nyt paradigme, som ikke er identisk med Putins forslag, men som for en stor dels vedkommende overlapper det. Jeg kan kun sige, at det er helt i tråd med vores egne eller mine egne Schiller Instituttets ti principper. Det, præsident Xi Jinping sagde på dette møde, var, at han først henviste til historien og filosofien bag de fem principper for fredelig sameksistens, og jeg citerer: "For 70 år siden blev de fem principper for fredelig sameksistens officielt lanceret. Det markerede en banebrydende og epokegørende præstation i de internationale relationers historie. I dag er vi samlet her for at fejre 70-årsdagen med

det formål at videreføre disse principper under nye omstændigheder; at opbygge et fællesskab med en fælles fremtid for menneskeheden og skabe en stærk drivkraft for menneskelige fremskridt.

“I løbet af det menneskelige samfunds moderne historie har det altid været et stort emne for alle nationer at håndtere forholdet mellem stater, i fællesskab at opretholde fred og ro i verden og fremme udvikling og fremskridt for menneskeheden. De fem principper for fredelig sameksistens blev dannet i Asien, men kom hurtigt på dagordenen i hele verden. I 1955 deltog mere end 20 asiatiske og afrikanske lande i Bandung-konferencen. De foreslog ti principper for håndtering af forholdet mellem stater på basis af de fem principper og talte for Bandung-ånden med solidaritet, venskab og samarbejde.”

Hvis du er interesseret, bør du faktisk læse hele talen, for det er et meget vigtigt dokument. I talen peger han endelig på den særlige rolle, som landene i det Globale Syd spiller i deres stræben efter at overvinde kolonialisme og underudvikling. Jeg synes, det er en meget vigtig bekræftelse af vores indsats, for nu har vi det russiske forslag, Putins forslag, som i mellemtiden er blevet kommenteret og uddybet af mange russiske embedsmænd. Maria Zakharova, talskvinde for udenrigsministeriet, forskellige andre embedsmænd. Nu kommer Xi Jinping med sin idé om en fælles fremtid. Jeg ved, at der er en generel anerkendelse af, at vi er nødt til at løfte hele verden meget hurtigt til den slags principper, som vi fremlagde i de [ti principper] (<https://schillerinstitute.com/blog/2022/11/30/ten-principles-of-a-new-international-security-and-development-architecture/>). Det er meget påtrængende, for det, der også blev klart i de diskussioner, vi havde siden sidste uge, var, at mange mennesker har bidraget med grunde til, at vi er nødt til at bevæge os i denne retning. Jeg tror, at et meget vigtigt element var, at flere talere pegede på det absolut uholdbare vestlige finansielle system, hvor USA's gæld ikke

længere understøttes af dollarens rolle som verdens reservevaluta på grund af den igangværende af-dollarisering. Men også det faktum, at militærbudgettet nu konkurrerer med gældsbetalingerne. Det er lige ved at nå dimensioner, som er helt uholdbare, og derfor er en velordnet reorganisering af dette finansielle system – som er et af de punkter, der er nævnt i de ti principper – ekstremt påtrængende.

Jeg tror, at vi grundlæggende har defineret en udvej. Situationen i Ukraine er fortsat fuldstændig desperat. Ideen om en ny modoffensiv på landjorden, når de ukrainske styrker helt åbenlyst ikke længere er i stand til at gøre det, hvis man alene ser på tallene. Situationen i Gaza er fortsat en absolut katastrofe. Alle internationale hjælpeorganisationer advarer om, at hungersnøden er ved at optrappes på grund af mangel på humanitær hjælp og naturligvis enhver reel økonomisk udvikling. Så vores opgave er lige så påtrængende, som den altid har været, og den bliver mere og mere påtrængende for hver time, der går. Men jeg tror, der er lys for enden af tunnelen, for vi kan se, hvordan de fleste nationer bevæger sig i retning af et nyt paradigme baseret på helt andre principper. Derfor tror jeg, at vi er på helt rette spor i det, vi forsøger at gøre.

{Under diskussionen

ZEPP-LAROUCHE: Meget kort. Jeg deler naturligvis din bekymring. Jeg er faktisk i Tyskland, og i de seneste uger har forskellige russere meddelt, at hvis russisk territorium blev ramt, ville de ikke kun fjerne de våben, der forårsagede det, men også de kommandocentraler, hvorfra de blev udstationeret. De har nu flyttet Ukraine-gruppen fra Ramstein, hvor Austin havde oprettet den såkaldte Ramstein-gruppe, der regelmæssigt kaldte 40 nationer sammen for at diskutere, hvilke våben der skulle sendes af hvem. Nu var de bekymrede for, at hvis Trump vandt valget, så ville det måske ikke fungere længere. Så de ville gøre denne proces Trump-sikker, hvilket betyder, at den ville fortsætte, selv hvis Trump blev præsident. Og ved at

gøre det flyttede de udstationeringen fra Ramstein til Wiesbaden, som nu er hovedkvarter for beslutningstagningen i Ukraine. Det gør Wiesbaden til et meget attraktivt mål, hvis disse ting går bare et par skridt videre. Og vi er ikke langt fra Wiesbaden, så det giver en meget ubehagelig fornemmelse af, at man måske er i skudlinjen.

Og så, hvis du kan huske det, havde vi alle disse konferencer, herunder IPC-møder, Schiller-konferencen, hvor eksperter fortalte, hvordan de fik en total afsky for at deltage i forskellige NATO-manøvrer under den kolde krig, da de indså, med hvilken lethed atombomber blev indsat i øvelser, og gjorde det klart, at hvis det kommer så vidt, vil Tyskland blive udryddet. Glem alt om det: Tyskland er et så tæt befolket, tæt industrialiseret og faktisk lille land. En af vores deltagere – professor Schreiber – var med til et af møderne. Han sagde, at Tyskland er fuldstændig ude af stand til at føre moderne krig, simpelthen fordi man har landsbyer, byer og industri, der ligger så tæt, at man ganske enkelt kan udslette området, hvis det kommer til krig. Han var meget optaget af at gøre den forskel klar, for i oversættelsen var der nogen, der sagde, at Tyskland ikke er krigsparat, fordi Pistorius nu har fremsat denne idé, gjort det til en politik, at Tyskland skal blive krigsparat. Men professor Schreiber gjorde opmærksom på, at Tyskland er fuldstændig ude af stand til at føre krig af de grunde, jeg lige har nævnt. Man sætter hele landets eksistens på spil. Vi har politikere som [den tyske kansler] Scholz, der, før den særlige militæroperation startede i februar 2022, holdt flere taler, hvor han sagde, at han var imod ethvert våbensalg, fordi det ville føre til Tredje Verdenskrig. Så hvad er der sket med hans hukommelse? Han har glemt mange ting i mellemtiden, bl.a. detaljer om Cum-Ex-skandalen og den slags. Men det er et tilfælde, hvor man virkelig bliver helt chokeret over, hvordan disse politikeres politik, som de tydeligvis ikke har nogen forståelse for konsekvenserne af, hvad den betyder.

Så det, vi prøver at gøre, er på den ene side at fremme ideen om et nyt paradigme; de ti principper, som, hvis du sammenligner med vores ti principper, som vi lavede først. Jeg vil gerne understrege, at vi ikke er Putin-agenter, for vi promoverer disse principper, men Putin er nu på vej til at promovere disse principper. Jeg laver en joke, for i det øjeblik du siger noget, der kan tolkes som pro-russisk, kalder de dig en Putin-agent. Jeg vil gerne understrege, at det er vi ikke. Vi er selvstændigt tænkende mennesker, som kommer til lignende fornuftige konklusioner, ligesom mange andre ledere rundt om i verden.

Det, vi prøver at gøre, er at intensivere diskussionsprocessen, især blandt de mennesker, der forstår, hvorfor dette er så farligt; hvorfor Putin har fuldstændig ret, når han siger, at vi er nået til et punkt, hvor der ikke er nogen vej tilbage. De eneste, der forstår, hvorfor det forholder sig sådan, er fremragende militærfolk (fordi militærfolk er tvunget til at tænke hele planen igennem til ende, ellers burde de ikke være i militæret). Og de er nødt til at tage højde for, hvad der er den andens interesse, og hvad der er den andens hensigt, for ellers kan man ikke lave en strategi. Så vi forsøger lige nu at udvide diskussionen blandt sådanne mennesker på begge sider af Atlanten. Det vil forhåbentlig resultere i, at vi får samlet en gruppe af fremtrædende mennesker, så vi forhåbentlig til sidst kan få annoncer i selv de almindelige medier. Det er dyrt. I mellemtiden vil vi gerne have en masse budskaber ud på de sociale medier. Så alle, der har nogle færdigheder inden for disse områder, f.eks. sociale medier, må meget gerne kontakte Anastasia, for vi forsøger at opbygge en hel styrke af mennesker, der kan være til hjælp og forstærke og mangedoble vores indsats. Så opgiv ikke håbet. Jeg ved, at det går dig på, men jeg tror, at vi er nødt til at være kriger-engle med masser af energi og ikke lade det gå den forkerte vej.

STEVEN STARR: Ja. Der var et ordsprog under den kolde krig,

som sagde, at de tyske landsbyer lå 5 kiloton fra hinanden. Det er den tyske ledelse nødt til at forstå. Du udtrykte det meget kortfattet: Tyskland vil blive udslettet i enhver form for storkrig. Europa er i høj grad også i fare. Det er derfor, jeg er så forbløffet over, at dette er fortsat på den måde, det er, fordi man ikke anerkender virkeligheden, især ikke i Washington. Og så synes europæerne at tage deres marchordre fra Washington. Jeg spørger endda de studerende i min klasse: "Tror du, at folk her har glemt farerne ved en atomkrig?" Og de fleste af dem har sagt: "Ja."

En del af det skyldes, at vi ikke er blevet oplyst om det i årtier. Der er ikke engang blevet undervist i det i vores skoler. Jeg tror, at mange af de politikere, der er kommet til magten, slet ikke ved noget om atomvåben. Folk lærer om det ved at se "Terminator"-film og den slags, men de har virkelig ingen uddannelse i det. Det er en del af grunden til, at jeg forsøgte at tale om farerne ved atomkrig og udsende videoer og ting, der diskuterer det.

Jeg støtter fuldt ud alt det, du gør. Det er derfor, jeg er villig til at komme og forsøge at tale. Jeg har ikke opgivet håbet, for så ville jeg ikke være her. Men jeg ved, at der er fortvivlelse i min stemme, for når jeg ser, selv når jeg ser præsidentdebatten, så tror jeg måske, at Trump har sagt, at han vil afslutte krigen på en dag, hvis vi kan nå valget, før tredje verdenskrig begynder. Og at vi har et valg, og at Trump bliver valgt. Jeg bryder mig ikke om nogen af kandidaterne, men lige nu er jeg bare meget bange for Biden-administrationen og de ting, de gør, fordi de ikke fører diplomati. Biden har ikke talt med Putin i årevis, tror jeg. Jeg tror, han har bedt Blinken om ikke at tale med [den russiske udenrigsminister] Lavrov. Det er der, vores problem ligger – man nægter at diskutere noget som helst i Washington. Så vi er nødt til at komme uden om det på en eller anden måde. Hvis de kan overbevises om, at de vil tabe valget, hvis de ikke forhandler, er det måske vores bedste håb.

(Stephen Starr er professor på University of Missouri, USA, og atomkrigs ekspert. Han har en hjemmeside: Nuclear Famine. The deadly consequences of nuclear war: <https://nuclearfamine.org/>)

ZEPP-LAROUCHE: Netop det er faktisk et argument, som blev fremført af [Maria Zakharova] (https://www.mid.ru/en/foreign_policy/news/1959673/). Hun sagde, at mens Rusland går sammen med disse andre nationer for at forsøge at opbygge en ny sikkerhedsarkitektur, ønsker de at lægge stor vægt og betydning på behovet for at bevare diplomatiets kunst. Hun siger, at det er noget, der næsten er ved at gå i glemmebogen, og når man først mister det, bliver det meget sværere senere, når folk er sunket – det er nu mine ord – ned i barbariet og har glemt, hvordan man forhandler. Fordi diplomati, hvis man gør det rigtigt, er en kunst. Det er kunsten med empati at forstå den andens interesser, den andens kultur, den andens måde at tænke på. Det betyder ikke, at man skal være enig i det, men man skal forstå det, ellers er man som to bøller, og det kan der ikke komme andet ud af end en masse møj -åh, undskyld!

{{Slutbemærkning:}}

ZEPP-LAROUCHE: Først til debatten i går. Jeg tror ikke, det tog mere end et par timer, før medierne begyndte at foreslå folk, der skulle erstatte Biden. Så jeg vil ikke udelukke, at det hele faktisk blev arrangeret, så denne afskedigelse af Biden kunne blive lettere. For det er meget tvivlsomt, om han overhovedet vil holde ud indtil valget i november.

De navne, der nævnes, er Kamala Harris, Gavin Newsome, Gretchen Whitmer, J.B. Pritzker, og der er sikkert andre. Jeg mener, at det allerede understreger problemet, at enhver af disse personer – og hvis du har oplysninger, der modsiger det, så sig det endelig – men det ville ikke ændre situationen. For krigsmaskinen, hele det militærindustrielle kompleks, økonomien, alt er så indstillet, at jeg ikke tror, at nogen af de nævnte personer ville gøre en forskel.

Jeg vil gerne komme med endnu en kommentar om militæret versus realøkonomien. Der foregår lige nu en helt utrolig kampagne i Tyskland for at militarisere hele økonomien, hele landet, for at bringe den militære ånd ind i hver en pore af samfundet fra klubber til parlamenter og byråd: Bare militariser hele samfundet. Der er nu kommet en ny undersøgelse fra [Kiel Institute for the World Economy] (<https://www.ifw-kiel.de/>) (IfW), hvor den nye leder faktisk siger, at militære investeringer er så produktive, at vi har et vækstproblem i Tyskland lige nu, så hvorfor investerer vi ikke massivt i militæret og på den måde får gang i vækstmotoren. På den måde har vi militærproduktion og økonomisk opsving. Det er det største bedrageri, man kan forestille sig.

Jeg tror, det er meget vigtigt, at vi tager dette argument fra hinanden, for investeringer i militæret er ikke kun en omdirigering af midler, som kunne gå til nyttig produktion, men også det gamle argument, som Lyn brugte i SDI-tiden, at hvis man får en videnskabelig drivkraft, der fokuserer på nye teknologier, som så kan bruges til militære formål, men så kan man anvende dem i den civile økonomi, og man får en økonomisk videnskabelig drivkraft i den civile økonomi som en bivirkning. Dette er ikke længere ensidigt sandt, fordi udviklingen i de sidste 40 år – og det er 40 år plus siden SDI – er sådan, at hvis man har et nyt teknologisk gennembrud inden for militærvidenskab, har man brug for en hel omlægning af investeringerne, selv i moderne teknologi. Det er ikke længere, som det plejede at være med grundlæggende fysiske principper. Det er et helt forkert argument, og jeg tror, det er meget vigtigt, at vi uddyber denne forskel i den kommende tid, for der er en kampagne, som skal forvirre folk til at tro, at hvis man investerer i militæret, så vil det gavne økonomien. Militære investeringer gavner kun lommerne på aktionærerne i det militærindustrielle kompleks og dem, der ejer dem. Jeg vil virkelig gerne understrege dette på det stærkeste mulige. Det er ødelæggelser af produktionskapaciteten, som tydeligvis mangler alle andre

steder.

Så for at vende tilbage til spørgsmålet om, hvorvidt en udskiftning af personalet ville løse problemet, så tror jeg det absolut ikke. Jeg tror, at det, vi er nødt til at gøre, er at få folk til at forstå, at der er et nyt økonomisk og socialt system på vej. Jeg nævnte i begyndelsen Xi Jinpings forestilling om et fælles samfund for menneskeheds ene fremtid. Det er i høj grad i overensstemmelse med Putins forslag, som i høj grad er i overensstemmelse med vores ti principper. Jeg tror, at den største udfordring er, at vi hurtigt skal uddanne velmenende amerikanere, så de forstår, at det ikke er nok at ændre alliancer eller demokratiske kombinationer. Man er nødt til at foretage et mentalt spring; jeg kalder det et mentalt spring. Man skal begrebsliggøre en verden, hvor man ikke tænker på det ene land mod det andet, men hvor man tænker på et nyt paradigme, hvor man tænker på den ene menneskehed først, og nationerne vil så være på linje og i harmoni med det ene formål for den ene menneskehed. Det vil have form af et nyt verdensøkonomisk system, som vil gøre det muligt for hvert eneste land på planeten at udvikle sig økonomisk; især landene i den Globale Majoritet for at overvinde deres underudvikling. Vi er nødt til at få amerikanerne til at droppe ideen om "Amerika først", eller Amerika som den uundværlige nation, eller amerikansk exceptionalisme. For så længe du tænker i disse baner, siger du automatisk, at du er mere værd, og det er du ikke. Du er velkommen til at være et af mange ligeværdige, suveræne lande, for det multipolære system, der er ved at opstå, vil kræve en samarbejdsorienteret tilgang og ikke en tilgang med en overmagt, der fortæller alle andre, hvad de skal gøre.

Der er ikke meget diskussion om det, fordi overherredømmet har så stærk en doktrin, og man kan ikke engang sige, at det måske ikke er det rigtige. Så jeg vil gerne have, at folk læser [Xi Jinpings tale]
(https://www.fmprc.gov.cn/mfa_eng/zxxx_662805/202406/t20240628

_11443839.html), læser [hele Putins tale] (<http://en.kremlin.ru/events/president/news/74285>), læser [de ti principper] (<https://schillerinstitute.com/blog/2022/11/30/ten-principles-of-a-new-international-security-and-development-architecture/>). Man er nødt til at katalysere folk, der siger: "Vi i USA ønsker at samarbejde med alle disse lande om at skabe en ny orden."

Jeg ved ikke, om alle er enige i det, jeg siger, men jeg er personligt overbevist om, at hvis vi ikke gør det, vil det ikke ændre den overordnede dynamik, uanset hvem der vinder præsidentposten, og hvilket personale man har. Kun hvis man har blåblodede [DHS retter hende til sidst og siger, at vi er nødt til at have rødblodede, da blåblodede er mindre tilbøjelige til at ændre sig]. Amerikanske patrioter, der siger: "Vi er verdensborgere," på samme tid, vil man kunne løse problemet. Det er mit budskab, og jeg vil gerne have, at folk hjælper os med at få de her resolutioner igennem. Vi har [OKV-resolutionen]

(<https://schillerinstitute.com/blog/2024/06/27/petition-support-the-declaration-of-the-presidium-of-the-east-german-board-of-trustees-of-associations-on-president-putins-peace-initiative/>). I bør alle tænke over, hvem i jeres bekendtskabskreds eller folk i jeres radius, akademikere, professorer, vigtige militærfolk, tidligere vigtige folk; hvem kender I, som I bør gøre opmærksom på over for Anastasia og andre, så vi kan opbygge IPC til en meget stor komponent også i USA? For ideen om, at vi skal have en gruppe af fremragende personer, måske de 100 personer, der ville gøre en forskel i verden. For vi er nødt til at lade vores stemme blive hørt på en sådan måde, at den ikke kan overses. Så hjælp os med at opbygge sådan en ting, og få IPC til at vokse, fordobles og mangfoldiggøres. Gå ud og mangfoldiggør jer.

Europa på tærsklen til en ny krig

(EIR Strategic Alert Service) 26. juni 2024 – Den 14. juni præsenterede den russiske præsident Vladimir Putin et omfattende initiativ til en ny eurasisk sikkerhedsarkitektur, herunder en forhandlet fred for at stoppe optrapningen af krigen i Ukraine, til overvejelse i hele verden. Han nævnte udtrykkeligt, at hans forslag var designet til at sikre alle nationers sikkerhed, herunder Europas og NATO's.

Forslaget om Ukraine blev blankt afvist af den amerikanske præsident Biden, den tyske kansler Scholz og talrige andre regeringskredse i Vesten. NATO reagerede ved at få de ukrainske styrker til at optrappe angrebene mod mål på russisk territorium. Den seneste hændelse er missilangrebet på Sevastopol (Krim) med amerikansk leverede ATACMS bevæbnet med berygtede klyngebomber, som dræbte og sårede strandgæster på ferie. Disse Army Tactical Missiles kunne ikke være blevet affyret uden teknisk støtte og efterretninger fra USA.

Det fik Helga Zepp-LaRouche til endnu en gang at gentage, at Putins initiativ til en ny sikkerhedsarkitektur kan være den sidste chance for at undgå en total, åben krig mellem NATO og Rusland, som ville opsluge hele Europa. Mens de fleste medier i Vesten kun har kommenteret hans forslag om at indlede forhandlinger med Ukraine, leverede den russiske præsident et overblik over hele den globale strategiske situation, som er værd at læse i sin helhed for bedre at forstå den russiske politik i øjeblikket.

I betragtning af at "hele det euro-atlantiske sikkerhedssystem smuldrer for øjnene af os", pegede han på behovet for "en

vision for lige og udelelig sikkerhed, gensidigt fordelagtigt og retfærdigt samarbejde og udvikling på det eurasiske kontinent inden for en overskuelig fremtid". Han tilføjede, at han har drøftet forslaget med præsident Xi Jinping; og det "supplerer og er i overensstemmelse med de grundlæggende principper i det kinesiske globale sikkerhedsinitiativ".

Desuden "er det afgørende at anerkende, at den fremtidige sikkerhedsarkitektur bør være åben for alle eurasiske lande, der ønsker at deltage i dens skabelse. 'For alle' inkluderer også europæiske lande og NATO-lande. Vi deler det samme kontinent, og vi må leve og arbejde sammen uanset omstændighederne. Geografi kan ikke ændres."

Den Internationale Fredskoalitions online-møde den 21. juni fokuserede på behovet for at lancere en verdensomspændende kampagne for at gøre det internationale samfund opmærksom på dette forslag, da det kan være den sidste chance for at afværge Tredje Verdenskrig. Helga Zepp-LaRouche pegede i sine bemærkninger på den bemærkelsesværdige "samhørighed" mellem det, som præsident Putin foreslår, og det, som hun selv og Schiller Instituttet har kæmpet for siden 2020, nemlig hendes ti principper for en ny international sikkerheds- og udviklingsarkitektur. De europæiske nationer, advarede hun, må hellere vågne op, før de befinder sig i en ny verdenskrig, der denne gang fører til atomar udslettelse.

Foto: Schiller Instituttet

USA's målrettede angreb på

Krim: Et skridt tættere på krig mellem NATO og Rusland

Webcast med Schiller Instituttets grundlægger og formand Helga Zepp-LaRouche

Ikke korrekturlæst

Onsdag den 26. juni 2024

HARLEY SCHLANGER: Goddag og velkommen til den internationale dialog med Helga Zepp-LaRouche, grundlægger og formand for Schiller Instituttet. I dag er det onsdag den 26. juni 2024, og jeg er jeres vært Harley Schlanger. Du kan sende dine spørgsmål og kommentarer via e-mail til questions@schillerinstitute.org eller skrive dem på YouTube-chatsiden.

Helga, på Den Internationale Fredskoalitions møde i fredags blev der vedtaget en resolution, som ikke kunne have været mere aktuel i betragtning af angrebene på Krim den 23. juni. Der havde været en diskussion om præsident Putins fredsforslag fra 14. juni, som blev afvist, forkastet eller ignoreret af de fleste vestlige ledere, og der blev fremsat et forslag om at støtte Putins fredsinitiativ, som var udarbejdet af den østtyske foreningsstyrelse (OKV), og det blev vedtaget af medlemmerne af Den Internationale Fredskoalition. Hvad er indholdet af resolutionen, og hvordan kan den bruges til at gribe ind i den nuværende krise?

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Det er et forsøg på at komme tilbage til en dialog på den internationale arena, fordi vi – og det er det, der bekymrer mange mennesker i Vesten – lige nu befinder os i en ekstremt farlig optrapningsspiral, hvor NATO-landene,

uanset hvad der sker, for det meste er fast besluttede på at optrappe. Og jeg tror, at det seneste eksempel på det var angrebet i Sevastopol den 23. juni, på stranden, af fem amerikanske ATACMS-missiler, bevæbnet med klyngebomber: De ramte en strand på Krim på treenighedssøndag, som er en stor religiøs helligdag i den russisk-ortodokse kirke. Der var mange familier på stranden: Mere end 150 mennesker blev såret; 4 blev dræbt. Mange er stadig i alvorlig medicinsk tilstand. Og dette var udelukkende et civilt mål!

I mellemtiden er det meget klart, at dette ikke kunne være sket uden USA's fulde vejledning til målene, hele det tekniske tilsyn med disse ATACMS er ikke ukrainsk, de er helt amerikanske. Naturligvis var reaktionen fra Rusland ekstremt skarp, for samme dag fandt et andet terrorangreb sted i Dagestan, hvor en kirke og en synagoge blev ramt, og det var helt klart også et terrorangreb.

Der er helt klart et forsøg på at optrappe konfrontationen, og man kan ikke lade være med at tænke på den plan, som blev foreslået af Royal United Services Institute (RUSI) i Storbritannien for to år siden, hvor de sagde, at vi skal "koge den russiske frø" ved at øge temperaturen mere og mere og til sidst føre til en "Cubakrise på steroider", hvor man har en atomar konfrontation, og så måske på højden af sådan en "Cubakrise på steroider", måske er lederne så mere villige til at forhandle.

Det er det rene vanvid! Og det øger tærsklen for en potentiel katastrofe, hvor noget uventet kan ske, især i lyset af et fuldstændigt sammenbrud af alle nedrustningsaftaler og våbenkontrolaftaler, hvilket gør situationen så meget værre end under Cubakrisen.

Så i dette miljø – naturligvis også før – men i dette miljø havde Putin fremsat dette forslag, som de vestlige medier reducerede til blot et forslag om Ukraine, men det var kun slutningen på en times tale, han holdt for

udenrigsministeriets ledelse den 14. juni, hvor han foreslog en omfattende, ny eurasisk sikkerhedsarkitektur, åben for NATO-landene, og sagde, at dette måske er det sidste øjeblik, før en katastrofe kan udslette hele den menneskelige civilisation. Og det var en påtrængende opfordring til at sætte sig til forhandlingsbordet.

Som du siger, afviste de vestlige ledere det kategorisk uden overhovedet at gide at læse det hele, de henviste bare til den sidste del, forslaget til løsning af Ukraine-krisen. Så paraplyorganisationen for østtyske foreninger (OKV) af forskellig art udsendte en appel om at støtte dette forslag, og vi inviterede en talsmand fra OKV til at præsentere dette forslag, og det blev diskuteret indgående af alle deltagerne i Den Internationale Fredskoalition, og vi besluttede ad hoc i en resolution, at vi ville forsøge at få støtte til dette: fordi vi er nødt til at sætte os ved forhandlingsbordet. Jeg synes, det er ekstremt vigtigt, og jeg vil opfordre jer alle, vores seere, til at tjekke resolutionen, læse Putins tale og også tjekke de ti principper, jeg foreslog allerede i november 2022, for hvordan en sådan sikkerheds- og udviklingsarkitektur bør se ud, og I vil opdage, at der er en fantastisk overensstemmelse mellem Putins forslag fra 14. juni og det, jeg foreslog i november 2022. Og derfor har jeg meget let ved at være enig og sige, at vi bør lægge dette på bordet og gå tilbage til diplomatiet; og stoppe denne absolut umoralske, ekstremt farlige optrapning, som kun kan føre til en verdenskrig, hvor ingen ville kunne overleve.

Så vær venlig at studere disse forslag, og hjælp os med at få så mange underskrifter fra enkeltpersoner, institutioner, organisationer, for jeg tror, at vi virkelig er nødt til at ændre dagsordenen.

Nu er der nogle tegn på, at faren ved situationen er ved at gå op for nogle politikere. For eksempel afviste kansler Scholz i sin regeringserklæring i dag for anden gang blankt dette forslag fra Putin ved at sige: "Det kan kun folk, der lytter

for meget til RT Germany, tro på", med henvisning til det russiske nyhedsbureau. Det er bare et dumt svar. Men heldigvis er Friedrich Merz, som er oppositionsleder og sandsynlig kanslerkandidat for oppositionen (i betragtning af at koalitionen måske har 25 % eller mindre af stemmerne, men de svinder ind og styrtdykker i meningsmålingerne), gør det udtalelsen fra Merz ret vigtig. For han sagde allerede for to dage siden, at det kan være nødvendigt at genoverveje situationen i Ukraine, fordi det måske er tid til at overveje, hvordan krigen kan afsluttes med en våbenhvile eller nogle fredsforhandlinger.

Det er meget interessant. Det, medierne siger om det, er, at det har noget at gøre med det kommende valg i tre af de østtyske delstater: I Sachsen, Brandenburg og Thüringen, hvor stemningen i befolkningen overvejende er for at stoppe denne krise, og de tror ikke på den historie, som NATO forsøger at fortælle dem. Så det kan være en faktor, men endnu vigtigere er det faktum, at den tyske økonomi simpelthen kolliderer, falder som en sten, og der er et massivt pres fra industrien for at stoppe denne vanvittige konfrontationskurs, som vil ruinere Tyskland økonomisk. Så de læner sig kraftigt op ad Merz, og det er også en stor faktor.

Og også Macron, som for nylig var en vigtig krigsmager, da han krævede, at franske og andre NATO-tropper skulle sendes til Ukraine, opfordrer nu pludselig – han er også påvirket af en tumultarisk indenrigssituation – til at vende tilbage til drøftelser med Putin, og så siger han, at han tror på dialogens magt, og at han ønsker at være i dialog med Putin.

Så som du kan se, er der bevægelse, og det har at gøre med det faktum, at folk vakler mellem lydighed over for NATO's fortælling og en oplevet, fundamentalt anderledes egeninteresse. Og det er derfor, jeg mener, at en sådan intervention for faktisk at samle støtte til en sådan dialog baseret på Putins forslag er ekstremt vigtig.

SCHLANGER: Madeleine forsikrede mig, før vi kom på, at forslaget nu er lagt ud på Schiller Instituttets hjemmeside, og jeg kan se, at det også er lagt ud på BüSo's hjemmeside på tysk. Så folk kan downloade det, læse det og cirkulere det.

Nu har jeg et spørgsmål fra en læge fra North Carolina, som skriver: "Jeg tror ikke, at de fleste amerikanere er klar over, at et eller to angreb mere som det, der ramte stranden på Krim, vil lægge et enormt pres på Putin for at optrappe. Jeg hørte Scott Ritter og andre advare om faren for atomkrig, men de store medier vil ikke dække det. Tror Biden, at Putin ikke vil reagere? Hvorfor bliver de ved med at presse på på denne måde?"

ZEPP-LAROUCHE: Det er meget svært at finde ud af, hvad Biden tænker, fordi han ser ud til at vakle meget, og man får ikke en klar fornemmelse. Men jeg tror, at magthaverne, det vil sige det militærindustrielle kompleks, eller som Ray McGovern kalder det, MICIMATT, der henviser til det militærindustrielle kongres-intelligens-medie-akademiske-tænk tank-kompleks, jeg tror, at de er helt ude af den over, at den vestlige model ikke fungerer; det finansielle system er i ruiner, det er overgældsset, og der er ingen nem måde at afhjælpe det på; og de ser, at der er et andet verdenssystem på vej med BRIKS, BRIKS-Plus, men som den russiske udenrigsminister Lavrov påpegede, så er det ikke kun BRIKS; Det er Den Eurasiske Økonomiske Union (EAEU), Shanghai Cooperation Organization (SCO), ASEAN og flere andre af den slags organisationer, som danner et andet økonomisk system, der er baseret på suverænitet, på ikke-indblanding, på at tillade det andet lands anderledes sociale system, og de fokuserer dybest set på investeringer i realøkonomien, mens Vesten udelukkende fokuserer på at gøre militæret stærkt, men forsømmer den civile økonomi. Og det går naturligvis hånd i hånd med en brutal nedskæring af alle mulige ting for befolkningen.

Så jeg synes, det er et af de mest bemærkelsesværdige fænomener i den nuværende krise, at mens det er klart for hele

verden, for den Globale Majoritet og også for mange mennesker i Vesten, at det, kineserne og deres venner og kolleger i andre stater gør, er i befolkningens interesse, fordi det vedrører levestandarden, at øge levevilkårene for befolkningen, mens Vesten forsøger at hævde sit overherredømme ved at skære ned på levestandarden, ved at gennemføre brutale nedskæringer, skære ned på hospitaler, skoler og alle de ting, der gør livet værd at leve – og i stedet for at tænke og reflektere over, at det måske ville være klogt for de vestlige lande at gå tilbage til en anden politisk tradition, ligesom USA's grundlæggere gjorde det. USA's grundlæggere, som Alexander Hamilton, som Lincoln, som Franklin D. Roosevelt, som Kennedy – nej! De er ude af stand til, eller tilsyneladende ude af stand til, at rette deres fejl, og de forsøger at fordoble dem ved at optrappe konfrontationerne med Rusland, og med Kina truende ikke langt i baggrunden.

Så jeg tror, det er noget, der kræver en massiv indgriben fra befolkningen, fra tænkende mennesker! Fra folk, der er professorer, akademikere, pensionerede militærfolk, alle slags mennesker, der har en mening om det: De bør sige deres mening, mens vi stadig kan gøre det. For jeg tror kun, at vi kommer i en situation, hvor det kollektive Vesten stopper den geopolitiske konfrontation og siger: "Okay, verden er ved at ændre sig. Der opstår flere magtcentre, men hvis vi samarbejder, kan vi sagtens løse alle problemer gennem dialog." Og jeg ved, at det ville være nemt, hvis Biden rakte hånden ud og ringede til Xi Jinping eller Putin og sagde: "Lad os holde et topmøde, lad os diskutere, hvordan vi får en bedre politik." Jeg er 100 % sikker på, at det ville blive modtaget positivt.

Nu er Putins forslag sådan en udstrækning, og derfor er vi nødt til at opbygge så meget støtte til det som muligt.

SCHLANGER: Vi får nogle spørgsmål, og det her er fra Connie, og det drejer sig om løsladelsen af Julian Assange, som jeg er sikker på, at du har nogle tanker om. Men Connie spørger:

“Prøver Biden at score point til sit genvalg, især blandt studerende? Eller ligger der mere bag løsladelsen af Assange, end vi hører?”

ZEPP-LAROUCHE: Det bedste, jeg ved, er, at det er en meget sandsynlig hypotese, at Biden ikke ønsker at have denne forfærdelige situation hængende over hovedet, mens han går ind i den afgørende fase af valgkampen. Der er en masse debat om det, hvor nogle mennesker udtrykker glæde over, at han endelig er i frihed, mens andre kritiserer, at han indgik en aftale, hvor han indrømmede en vis skyld i forbindelse med spionageanklagerne. Mit syn på sagen er, at det er meget, meget godt, at han er i frihed, for hvis han var blevet i fængslet meget længere, var der en alvorlig trussel mod hans liv. Han har to børn og en kone, og nu kan han forhåbentlig vende tilbage til en form for normalitet, og jeg støtter fuldt ud denne beslutning.

Det knap så gode ved det er, at det var prisen for at indrømme en skyld, som han ikke har! For selv det tyske tv, som er blandt de mest kontrollerede medier på planeten, havde i deres normale dækning nogle kommentarer, som var meget vigtige, og som de fik ud: De sagde nemlig, at det, Assange blev anklaget for, var, at han for mange år siden offentliggjorde nogle videoer, der viste amerikanske og britiske soldaters krigsforbrydelser i Afghanistan og Irak, som var ganske forfærdelige. Hvor soldater skød civile på jorden, som om det var et videospil, og opildnede hinanden ved at sige: “Åh, her er endnu en! Vi skal have fat i den her og skyde den der ned.” Det er helt utroligt og forfærdeligt, og hvis der er en journalist, som siger, at det her skal offentliggøres, så er det det, man skal støtte. For hvis en regering eller en hær er involveret i den slags aktiviteter, bør det ikke gå ustraffet hen. Men det er klart, at det budskab, der skal ud til verden, er, at hvis du gør det her, hvis du er en undersøgende journalist, så se på, hvad der skete med Assange: Han måtte leve i eksil på Ecuadors ambassade i syv år og derefter i

Belmarsh-fængslet i fem år, så det er, hvad der sker med dig, hvis du vover at gøre dette.

Forhåbentlig vil dette føre til en refleksion, hvor folk siger: Er vi et demokrati, er det meningen, at vi skal være lande med en "regelbaseret orden", med ytringsfrihed, tankefrihed og menneskerettigheder? Jeg tror, at vi virkelig er i fare for at miste disse ting, hvis vi ikke retter op på dette meget hurtigt.

Jeg tror, at dette vil få et efterspil, for forhåbentlig vil der være en refleksion over dette, og forhåbentlig vil pressefriheden ikke dø med denne sag, hvilket tydeligvis var hensigten.

SCHLANGER: Jeg har et spørgsmål – faktisk har to personer fra Serbien sendt svar på dit citat af præsident Vucic i sidste uge, hvor han advarede om, at vi kan være på vej mod tredje verdenskrig inden for tre til seks måneder. Ingen af disse mennesker siger, at de kan lide Vucic, som de beskylder for at indgå aftaler med EU-virksomheder om at sælge Serbiens litiumforekomster. Men en af dem siger, at hun tror, der er en vej ud af dette. Hun siger, at hun mener, at Putins svar på det seneste angreb bør være at udvide BRIKS-alliancen. Og hun spørger, hvad du tænker om det?

ZEPP-LAROUICHE: Jeg tror ikke, at BRIKS er et modsvar til NATO. Mens NATO er ekstremt centraliseret med et stramt kontrolbureaukrati ovenpå, er BRIKS en ret løs sammenslutning af partnere, og de er baseret på helt andre principper for økonomisk samarbejde på basis af et win-win-samarbejde. Og jeg tror, at jo flere lande, der vil være med, jo bedre. For mange år siden, i 2014, kan jeg huske, at vi fra Schiller Instituttet kæmpede for, at selv USA skulle tilslutte sig BRIKS. Jeg ved ikke, om det er muligt lige nu; jeg tror slet ikke, det ville være i modstrid med Vestens sammenhængskraft. Ideen om, at russerne og kineserne er fjenden, og at de skal besejres – det er den fortælling, som vil føre til tredje

verdenskrig. Jeg tror, at BRIKS er en mulighed, det er en slags redningsbåd for den synkende {Titanic}, og hvis lande beslutter sig for at tilslutte sig BRIKS, kan de også blive broen til lande i Vesten for at forsøge at vende tilbage til dialog og samarbejde.

Så da der allerede, så vidt jeg ved, er 59 lande, der har ansøgt om at blive BRIKS-medlemmer, kunne det meget vel være, det kunne blive som en paraplyorganisation, der forener alle lande på planeten.

SCHLANGER: Vi har et spørgsmål fra [navn], som ofte sender spørgsmål ind. Han sagde, at han i dag hørte, at Lloyd Austin ringede til sin russiske modpart [Andrey Belousov], og at dette er den første kommunikation mellem den amerikanske forsvarsminister og hans russiske modpart i nogen tid. Men han spurgte, om det rent faktisk skete, og hvad det i så fald betyder?

ZEPP-LAROUCHE: Jeg tror, det skete(<https://www.defense.gov/News/Releases/Release/Article/3817099/readout-of-secretary-of-defense-lloyd-j-austin-iiis-phone-call-with-russian-min/>), for nyhederne rapporterede det på begge sider, så jeg tror, det bekræfter det, og jeg synes, det er meget godt. For i mere end et år var der ingen kommunikation mellem de to forsvarsministre, og det er altid ekstremt farligt, for hvis folk ikke taler med hinanden mere, er muligheden for at fjerne misforståelser lig nul. Så selv om vi endnu ikke ved, hvad indholdet var – meldingen var meget sparsom, der stod bare "Ukraine og andre spørgsmål". Så man kan forestille sig, at angrebet på Sevastopol var et emne, og implikationen af, hvordan man forhåbentlig kan begrænse yderligere optrapninger – jeg mener, den russiske reaktion på Sevastopol-angrebet havde været ekstremt hård, for jeg tror, at den russiske ambassadør Antonov i Washington har skældt ud på USA og sagt, at der er 100 % sikkerhed for, at det var USA, der stod bag. Og Ruslands FN-ambassadør Nebenzia sagde, at USA er blevet en krigsdeltagende part.

Hvad kan være farligere end at have de to mest magtfulde atomarter i krig med hinanden, eller de facto, næsten i fuldt erklæret krig. Så jeg tror, at dette kom i et yderst påtrængende øjeblik, og man kan kun håbe, at den form for civiliseret dialog mellem atomartens supermagter bliver den normale standard igen.

SCHLANGER: Måske var Lloyd Austin opmærksom på den resolution, der kom ud af mødet i Den Internationale Fredskoalition, og som opfordrede til det! Lad mig benytte lejligheden til at fortælle folk, at der vil være endnu en indkaldelse på fredag, den 56. uge i træk, til diskussion, og folk kan deltage i den. Så tilmeld dig Schiller Institutet for at få linket til mødet i Den Internationale Fredskoalition på fredag den 28. juni, og bliv aktiv sammen med os.

Helga, jeg har et par spørgsmål mere, som er interessante. En kvinde fra Arizona skriver: "Jeg bor tæt på grænsen til Mexico, og vi har et stort indvandringsproblem. Jeg plejede at synes, at Trumps idé om en mur var dårlig, men jeg er ikke sikker længere. Jeg hører, at der også er indvandringsproblemer i Europa, og folk kræver også handling der. Hvad gør landene i Europa ved indvandringen? Har EU en plan?"

ZEPP-LAROUICHE: Ja, men den plan er meget forfærdelig, for den går i bund og grund ud på, at man samarbejder med landene omkring Middelhavet og laver aftaler med dem om, at de skal forhindre potentielle flygtninge i at krydse Middelhavet eller bruge en anden rute som Balkan eller fra Afrika til De Kanariske Øer, som alle har ekstremt høje dødelighedsrater. Folk drukner, og Middelhavet er allerede blevet en massegrav. Nu bliver dette presset igennem med militære midler. Grænseorganisationen Frontex er blevet beskyldt for forfærdelige handlinger mange gange efterhånden. Så det er ikke en løsning!

Og det Globale Syd ser på EU og siger: Hvordan kan de påstå,

at de går ind for "menneskerettigheder", hvis de behandler mennesker på denne måde? Så jeg kan kun på det kraftigste advare mod EU's model, som mildest talt er modbydelig.

Jeg mener, hør her: Lige nu er den eneste måde, vi kan løse migrantproblemet på, ved at udvikle det Globale Syd! Lige nu har man en hel omvæltning fra lande i den Globale Majoritet, det vil sige 85 % af menneskearten, Latinamerika, Asien, Afrika: Disse lande ønsker at gøre en ende på kolonialismen. Og de ser Kina og Bælte-og-Vej-Initiativet, og de ser den slags infrastrukturprojekter, de kan få, og det har ført til en ny optimisme, hvor disse lande grundlæggende siger, at de vil stoppe kolonialismen, de vil stoppe med at være eksportlande for råstoffer, og de vil beholde produktionen og forarbejdningen af disse råstoffer til halvfabrikata, til industri, til infrastruktur og opbygge deres egne økonomier og overvinde fattigdom, overvinde underudvikling og på den måde skabe de betingelser, hvor især de unge mennesker, men alle mennesker, ønsker at blive i deres hjemland og hjælpe med at bygge det op! Det sagde Ghanas præsident allerede for nogle år siden: Han sagde: Tror du virkelig, at vores unge mennesker ønsker at flygte gennem Sahara, Sahel og Middelhavet og dø undervejs? I stedet for at have investeringer, hvor vi skaber millioner af nye produktive jobs, så alle disse mennesker kan blive hjemme og hjælpe med at opbygge deres hjemland.

Og jeg tror, at i betragtning af at de fleste lande i Latinamerika gerne vil have netop det: Der er vigtige projekter som f.eks. den nye havn i Peru, som er ved at blive bygget, og som er en game-changer; der er planer om en bi-oceanisk jernbane, som skal forbinde Stillehavet og Atlanterhavet på tværs af Latinamerika. Alle disse projekter vil tiltrække folk, så de ikke flygter og kommer til USA, hvor de har en elendig flugt, krydser Mellemerika, bliver jagtet af alle former for militær og politi og derefter kommer til en grænse, hvor chancen for, at de ikke overlever, er meget stor – det er ikke måden at løse dette problem på.

USA burde gå sammen med Kina og blive enige om visse udviklingsprojekter i Latinamerika, i Mexico og Mellemamerika, mellem Venezuela og Guatemala, Brasilien og Peru, mange projekter, og på den måde ville man skabe et incitament og en atmosfære af håb, hvor alle de potentielle migranter hellere ville blive i deres hjemland og bygge det op. Og jeg tror, det er det, vi skal kæmpe for: Alt andet er modbydeligt og bør virkelig ikke ske.

SCHLANGER: Jeg har et spørgsmål mere til dig, Helga. Jeg tror, du vil kunne lide det. En af mine gamle venner skrev ind og sagde: "Lyn plejede at bruge det jiddische ord {mishigas}, når han talte om regeringers tåbelighed, især israelske regeringers. Der ser ud til at være mange {mishigas} i Israel lige nu! Regeringen ser ud til at være i infight midt i et folkemord på palæstinenserne. Hvad kommer der til at ske der? Det ser ud til, at Netanyahu har mistet sit mandat, og at de virkelige galninge er på vej til at tage over. Vi har brug for en ny Sholem Aleichem for at få folk til at reflektere over denne galskab. Hvad synes du om det?"

ZEPP-LAROUCHE: Situationen er forfærdelig! For lige nu har forskellige internationale hjælpeorganisationer offentliggjort nye rapporter om, at sult- og hungerkrisen i Gaza bliver værre dag for dag! Også UNRWA, den største palæstinensiske hjælpeorganisation, er ved at løbe tør for penge. De kan ikke gøre det, der er deres livsopgave! Så katastrofen fortsætter i allerhøjeste grad. Netanyahus støtte svinder ind. Jeg tror, at der i lørdags var den største protestdemonstration siden den 7. oktober med 150.000 mennesker alene i Tel Aviv. Og jeg tror, det er meget svært at se, hvordan situationen i Israel kan løses.

Jeg tror, at det, vi har foreslået som [0ase-planen] (<https://laroucheorganization.com/larouche-plan-southwest-asia>), stadig er den eneste mulighed. Jeg mener, man skal have en fredskonference, en våbenhvile, og så skal man lægge

tostatsløsningen på bordet, og man skal have en aftale om at udvikle hele regionen, med Oase-planen for at skabe masser af nyt vand, med fredelig anvendelse af atomkraft. Jeg håber stadig, at nabolandene vil gå med til det. Jeg tror, det er realistisk, at den sammenvævede situation i Israel og valgkampen i USA, som er en virkelig komplicerende faktor, kræver, at man vælger en helt anden tilgang: Hvilket faktisk er Putins forslag til en helt ny eurasisk sikkerhedsarkitektur. For det involverer hele Eurasien, hvilket også omfatter Sydvestasien, som naturligvis er en del af Eurasien. Og i den sammenhæng kunne man i traditionen fra Den Westfalske Fred have en fredsforhandling, hvor man først bliver enige om et princip, og det er, at navnet på fred er udvikling, for denne region mere end noget andet; og at man derefter går ud og diskuterer forskellene, detaljerne, ejerskab af jord. Men hvis man begynder at udvikle regionen, hvis man gør ørkenerne grønne, hvis man behersker ørkenerne, hvis man omdanner ørkenjord til skov og landbrugsjord, så er alle disse spørgsmål om, hvem der ejer hvilket stykke land, helt anderledes: Fordi man gør kagen større i stedet for at kæmpe om et faldende antal stykker af kagen. Og jeg tror, at den tilgang er påtrængende nødvendig.

Så støt venligst vores oase-plan som en del af denne nye sikkerhedsarkitektur, og jeg tror, at det er det eneste realistiske perspektiv, jeg kan nævne.

SCHLANGER: Og da du begyndte at tale, fik jeg lige en besked, der sagde: "Apropos galskab, hvad med den amerikanske kongres, der har inviteret Netanyahu til at tale til dem?"

Så Helga, vi har ikke mere tid, men jeg synes, det er ekstremt vigtigt, at folk tager det, du sagde om den Internationale Fredskoalitions resolution, til sig og går ud med det. Så hvis du vil slutte af med en kommentar til det, synes jeg, det ville være meget passende i betragtning af den fare, vi har set i de seneste dage, med ukrainernes brug af ATACMS med USA's fulde støtte.

ZEPP-LAROUCHE: Ja, jeg beder faktisk jer alle om at [hjælpe med at få denne resolution](<https://schillerinstitute.com/blog/2024/06/26/press-release-international-peace-coalition-endorses-declaration-of-the-presidium-of-the-east-german-board-of-trustees-of-associations-on-president-putins-peace-initiative/>) rundt. Få mange organisationer og enkeltpersoner til at underskrive den. Forhåbentlig kan vi gøre det over hele verden, og hvis vi er mange nok, kan vi overveje at købe reklamer eller få folk til at give interviews om det – bare gøre opmærksom på, at det er en vej ud af den nuværende fare. Så tag venligst denne resolution og spred den, bed folk om at underskrive den, og kom med til IPC-mødet på fredag.

SCHLANGER: Helga, mange tak, og vi ses i næste uge.

ZEPP-LAROUCHE: Ja, eller også på fredag.

Israels betrængte, men voksende fredsbevægelse

25. juni 2024 (EIRNS) – Mens nogle bekymrer sig om, at det israelske samfund er på en uholdbar kurs mod militarisme og bosætterhad, er der betydelige ændringer i momentum, rapporterede [The Guardian]. Fredsbevægelsen i Israel har aldrig haft samme platform som andre, og især siden krigens begyndelse har aktivisterne været udsat for et McCarthy-lignende klima af frygt og undertrykkelse fra Ben Gvirs politi og sikkerhedsstyrker. Siden fredsprocessens sammenbrud og den anden intifada har en hel generation ikke kendt til andet end voldscyklusser, så påstande om ikke at have en forhandlingspartner virker troværdige for nogle.

Men flere er begyndt at se sammenhængen og stille de rigtige spørgsmål. Naama Lazimi, medlem af Knesset for Arbejderpartiet, sagde: "Den israelske offentlighed indser i stigende grad, at bosætterne og den yderste højrefløj er en del af problemet, og en del af det der bragte os til den 7. oktober. De skader og bringer vores soldater, vores gidsler og Israels position i verden i fare og giver vores fjender næring." Før den 7. oktober var der massedemonstrationer mod Netanyahu i hele Israel, og nu, med hans slogans om "total sejr" over Hamas, hævder selv militære ledere åbent, at premierministeren vildleder offentligheden, fordi Hamas er en "idé" og ikke bare vil forsvinde under et militært angreb. I stedet for at arbejde for gidslernes frigivelse, bagtaler Netanyahu deres familier. Mens der ikke er megen hjælp til fordrevne familier i det nordlige Israel, får bosætterne på Vestbredden den røde løber. Israel er parat til et omfattende skifte.

Siden 7. oktober har der været ugentlige protester. I begyndelsen fokuserede protesterne på at få gidslerne tilbage og på frustrationer over regeringen. På det seneste er de blevet udvidet med krav om våbenhvile i Gaza, udtryk for bekymring over de humanitære forhold, som palæstinenserne udsættes for, og krav om at vende tilbage til en plan for varig fred og sikkerhed. I årevis var der protester mod besættelsen, mod den højreorienterede regering, og den største protest i årtier var mod Netanyahu selv. Tidligere tiders israelske fredsbevægelser, som også var i undertal, var med til at muliggøre fredsftalerne med Egypten, afslutningen af den første krig med Libanon og Oslo-aftalerne. I dag ser mange, der er frustrerede over deres egen regering, en ny fredsbevægelse som både det bedste håb for fred og som et fyrtårn for en nation, der har mistet sin retning.

Foto: I, Makaristos, CC BY-SA 3.0, via Wikimedia Commons

En rød linje for meget?

(EIRNS) – 25. juni 2024

Enhver, der følger med i rækken af begivenheder i og omkring Ukraine, vil se den farlige optrapning, som den repræsenterer. Vestlige lande, som tidligere var mere tilbageholdende, har i stigende grad leveret tungere og mere langtrækkende våben til Ukraine for at bekæmpe – og dræbe – russerne. Ved hvert skridt på vejen har Ruslands ledere udtrykt bekymring, ringet med alarmklokkerne, og understreget at Washington og andre overskrider dybe, mørke, røde linjer i en åbenlys krig mod deres nation. Men ved hvert trin har de samme vestlige lande foregivet at være ligeglade og fortsat optrapningen.

Da et USA-leveret ATACMS-missil, bevæbnet med klyngeammunition, ramte en tætbeholdt strand på Krim søndag den 23. juni og dræbte 4 og sårede over 150, nåede krisen et nyt niveau. Rusland var hurtig til at fordømme handlingerne og love en hurtig gengældelse og pegede direkte på USA. Som Ruslands FN-ambassadør, Vassily Nebenzia, udtalte den 24. juni: "Det er hævet over enhver tvivl, at USA er direkte involveret i denne forbrydelse."

Det er faktisk velkendt, at ATACMS bruger amerikansk programmering til måludpegning, og ingen missiler affyres uden direkte amerikansk involvering. Da talsmændene for udenrigsministeriet og Pentagon mandag den 24. juni afviste spørgsmål om Ruslands påstande, og vendte spørgsmålet om for i realiteten at beskyldte Rusland for at være årsag til terrorangrebene på landets egen befolkning, var det derfor en åben indrømmelse af, at USA har til hensigt at lade disse angreb fortsætte.

Hvad vil Rusland konkludere? Skal de vige tilbage i frygt og trække sig tilbage fra de nuværende operationer i frontlinjen? Eller vil de snarere konkludere, at dette er endnu et, mere åbenlyst forsøg på at "koge den russiske frø"? Måske forestiller de sig, at dette er, hvad Malcolm Chalmers, vicegeneraldirektør for Storbritanniens Royal United Services Institute, foreslog som en "Krim-missilkrise", komplet med en atomar styrkeprøve, når Ukraine rykker frem på Krim-halvøen, hvilket "kunne gøre det lettere for lederne at indgå vanskelige kompromiser." Kun tåber ville se det anderledes.

En rapport fra Østrig gør denne virkelighed endnu tydeligere. Fra den 10.-21. juni øvede Østrigs væbnede styrker sig på at nedkæmpe en hær af indenlandske oprørere. I en af de største militærøvelser i de senere år, som også omfattede tre andre europæiske nationaliteter, brugte Østrig det hypotetiske scenarie med bevæbnede borgere, der "sympatiserer med aggressoren" med en klar henvisning til Rusland vs. Ukraine, og som har taget kontrol over dele af deres land. Uanset om Østrigs regering tror på deres egen fortælling eller ej, så tyder det i hvert fald på forberedelser til en langt hårdere indsats mod alle dissidenter i de vestlige lande, mens deres regeringer fortsætter med hovedet under armen mod en verdenskrig.

I mellemtiden diskuteres der i stigende grad ikke kun et fredeligt alternativ til denne vanvittige krigsdrift, men også en helt ny sikkerhedsarkitektur for Eurasien og andre steder. Den russiske præsident Putins tale den 14. juni er en klar tilkendegivelse af en proces med mange forbindelser, som nu fejer gennem regionen, og som senest kom til udtryk i gårsdagens møde mellem den russiske udenrigsminister Sergej Lavrov og Hvideruslands udenrigsminister Sergej Aleinik. De to ledere underskrev mandag en fælles erklæring, der styrker samarbejdet om deres fælles "statsunion" på alle områder – økonomisk, politisk og strategisk. Som en del af dette understregede de behovet for "en ny bæredygtig arkitektur for

international sikkerhed”, der understøttes af princippet om “obligatorisk gensidig hensyntagen til alle involverede parter interesser.” Derudover understregede de behovet for yderligere at integrere det store eurasiske partnerskab med CSTO, EAEU, SCO, ASEAN, CIS, BRIKS og Kinas Bælte- og Vej-Initiativ – og skabe en fælles vision om økonomisk udvikling og samarbejde på tværs af det eurasiske kontinent.

Den opgave, der ligger foran os alle, er at afbryde det galopperende ræs mod krig. I øjeblikket er der ingen kvalificerede kandidater til præsidentposten i USA, og derfor er der heller ingen, som man bare kan håbe på. Forandring er snarere afhængig af en gruppe motiverede og passionerede borgere, der selv beslutter at påtage sig at ændre den nuværende kurs. Til det formål kan Den Internationale Fredskoalitions beslutning om at støtte den tyske OKV-erklæring om støtte til Putins fredsiniciativ være et samlingspunkt, som man kan mobilisere sig omkring. Pressemeddelelsen er nu offentligtgjort og tilgængelig for bred cirkulation. Russia’s UN Ambassador Vassily Nebenizia said: “The fact that the US is directly involved in this crime is beyond any doubt.” Credit: UN Photo Mark Garten

Foto: Russia’s UN Ambassador Vassily Nebenizia said: “The fact that the US is directly involved in this crime is beyond any doubt.” Credit: UN Photo Mark Garten

De nye direkte angreb på Rusland:

“Et eller to skridt fra det punkt, hvor der ikke er nogen vej tilbage

(EIRNS) – 24. juni 2024

I dag er det sørgedag i Sevastopol på Krim, som er i undtagelsestilstand efter de ukrainske missilangreb på strandgæster den 23. juni, og i Republikken Dagestan i Rusland efter weekendens terrorangreb på religiøse steder på Trinitatis søndag. Den amerikanske våben- og militærekspert Scott Ritter sagde i går aftes i en særlig video: “Jeg henviser til to begivenheder: Det ukrainske angreb på Sevastopol, hvor der blev brugt amerikansk leverede ATACMS-missiler, og for det andet terrorangrebet i Dagestan, som ser ud til at have alle kendetegnene på vestlig involvering. Der skal ikke herske nogen tvivl om, at der er tale om to direkte angreb på Rusland fra USA's og NATO's stedfortrædere, og det er mere end et stedfortræderangreb i betragtning af nødvendigheden af forberedelse, efterretninger, støtte osv. Det er et direkte angreb fra både USA, NATO og ikke-europæiske NATO-enheder, alle de parter, som i de seneste dage og uger har besluttet at udvide omfanget af deres involvering i den ukrainsk-russiske konflikt.”

I et interview i dag med portalen ilsussidiario.net bemærkede den italienske militærekspert og direktør for Analisi Difesa, Gianandrea Gaiani, at de ATACMS, der ramte Krim, styres af droner fra den amerikanske luftbase i Sigonella på Sicilien. “Brugen af ATACMS ... involverer omfattende amerikansk teknisk støtte: De bruges sammen med HIMARS-raketter, og angrebet fremføres af en drone, der flyver over Sortehavet. Dronerne letter fra den sicilianske base i Sigonella og fungerer som pejlere og missilstyring.

Den fare, der ligger i optrapningen af disse to angreb, blev i dag beskrevet af Schiller Instituttets leder Helga Zepp-LaRouche som et tegn på, at vi er "et eller to skridt fra det punkt, hvor der ikke er nogen vej tilbage."

Der har ikke været nogen fordømmelser fra vestlige myndigheder af det ukrainske angreb på det civile mål af feriegæster på stranden i Sevastopol ved middagstid. I Europa ratificerede EU's udenrigsråd i dag deres 14. sæt sanktioner mod Rusland, som om de var på autopilot til krigsførelse som sædvanlig. Men der er ikke noget "sædvanligt" længere.

Zepp-LaRouche appellerede igen i dag: Vi er nødt til at få folk til at gribe ind og kræve, at forhandlingerne kommer tilbage på bordet. "Menneskeheden er afhængig af forhandlinger." Der kan være alle synspunkter, men forhandlingerne skal begynde. Zepp-LaRouche sagde, at et gennembrud for forhandlinger kan "ske på mange måder", men udpegede alligevel USA som det sted, hvor et skifte kan gøre hele forskellen.

Hvad sker der i USA indtil videre? En række individuelle stemmer giver lyd fra sig. Professor Jeffrey Sachs fra Columbia University har skrevet et indlæg den 19. juni med titlen "Russia's Fifth Offer to Negotiate with U.S. on Ukraine" (Ruslands femte tilbud om at forhandle med USA om Ukraine). I indlægget, som blev bragt på Consortium News den 20. juni, siger Sachs: "USA's neokonservative taktik har slået katastrofalt fejl, ødelagt Ukraine i processen og bragt hele verden i fare. Efter alle krigshandlingerne er det på tide, at Biden indleder forhandlinger om fred med Rusland."

Tidsskriftet American Conservative bringer to artikler, der opfordrer til forhandlinger. Den ene er skrevet af forfatteren Doug Bandow og har overskriften: "Biden-administrationen har ingen opfattelse af, hvad en sejr i Ukraine er: Det er bare en af grundene til at starte forhandlinger." En anden artikel er skrevet af den tidligere rådgiver i det amerikanske

udenrigsministerium James Carden og udgivet den 20. juni med titlen "Putins fredsforslag: En aftale eller ingen aftale?" med tilføjelsen "Putins forslag ser ud til at være designet til at blive afvist. Men USA bør ikke uden videre afvise hans fredssønsker." Carden siger: "Hvis Biden-administrationen havde nogle rigtige diplomater, der arbejdede for den, ville den måske forsøge at bruge dem [Putins forslag] som udgangspunkt for forhandlinger."

American Conservative 2002 er oprindeligt et konservativt modstykke til de rasende neokonservative; tidsskriftet bringer artikler af andre, som nu opfordrer til, at fornuften skal sejre i genoprettelsen af diplomatiet i verdens relationer, såsom Scott Ritter, Douglas Macgregor, senator Rand Paul og andre. I Cardens aktuelle artikel hedder det, at problemet er, at USA's udenrigspolitik i øjeblikket styres af "storhedsvanvid". Ellers "ville de i det mindste overveje [Putins] plan".

Det er ingen overraskelse, at dette tidsskrift og dets hovedforfattere er på flere af de samme hitlister over Ukraine – Molfar-OSINT, Center for Countering Disinformation (CCD), Texty.org.UA<<http://texty.org.ua/>> – som drives i samarbejde med det amerikanske udenrigsministerium og NATO.

Schiller Instituttet og internationale samarbejdspartnere tager initiativer til information og handlinger, der kan bryde igennem både mørklægningen af, hvad der virkelig foregår, og diplomatiets lammelse og skabe betingelser for at trække sig tilbage fra randen af en katastrofe.

EIR.news' rolle er helt uundværlig. Se på elementerne i det, som alle "er nødt til at vide" og handle på i øjeblikket:

1) Den 26. maj udsendte Schiller Instituttet en rød alarm, der advarede om, at "Ukrainsk angreb på russisk varslingsradar truer med at udløse atomar verdenskrig", og rapporterede om de ukrainske droneangreb den 22.-23. maj mod Armavir-

radarstationen. Den 26. maj var et andet angreb rettet mod Orsk-varslingsanlægget i Orenburg.

2) Den 12. juni advarede [National Press Club-arrangementet i Washington

D.C.](<https://schillerinstitute.com/blog/2024/06/13/schiller-institute-holds-explosive-press-conference-at-the-national-press-club-on-the-danger-of-nuclear-war/>) om faren for atomkrig med rapporter fra Schiller Instituttets leder, Helga Zepp-LaRouche, og tre militære eksperter: Scott Ritter, tidligere FN-våbeninspektør og efterretningsofficer i den amerikanske marine; oberst (pensioneret) Richard H. Black, tidligere leder af den amerikanske hærs strafferetlige afdeling i Pentagon og tidligere senator i Virginia; og oberst (pensioneret) Lawrence Wilkerson, tidligere stabschef for USA's udenrigsminister Colin Powell, samt Anastasia Battle, koordinator for International Peace Foundation.

3) Den 14. juni præsenterede præsident Vladimir Putin en oversigt for den særlige forsamling i udenrigsministeriet over, hvordan Ukraine-krisen opstod, ud fra et synspunkt om hvordan forhandlinger og diplomati kan gennemføres for at afslutte krisen og sørge for den eurasiske sikkerhed og udvikling i alles interesse.

4) Den 15. juni udsendte det tyske OKV (Østtysk kuratorium for Foreninger – Ostdeutsches Kuratorium von Verbaenden) en international invitation til at støtte præsident Putins initiativ; og den 21. juni gjorde Den Internationale Fredskoalition det samme.

Derudover afholdt Schiller Instituttet en international, todages online-konference: "Verden på afgrundens rand; for en ny westfalsk fred", der behandlede krisen og kom med løsninger,

Denne udvikling er grundlaget for at skabe mere momentum for at få et gennembrud i retning af forhandlinger og diplomati.

Zepp-LaRouche understregede i dag: "Vi kan blive enige om principper. Så må vi finde ud af detaljerne." Vi samler kræfterne for fornuft og indgriben.

Som Scott Ritters nødvideo i går udtrykte det, er vores mål at "stoppe dette vanvid – stoppe USA, NATO og Europa fra at fortsætte disse terrorangreb mod Rusland." Før det punkt, hvor der ikke er nogen vej tilbage.

FLASH: JULIAN ASSANGE ER BLEVET LØSLADT FRA FÆNGSLET! De foreløbige meldinger går på, at han er gået med til at erklære sig skyldig i én anklage og blive idømt 62 måneder, hvilket er den tid, han har afsonet i det topsikrede HM Prison Belmarsh (hvor han ikke var anklaget). Ifølge forskellige nyhedsrapporter vil han personligt afgive sin erklæring ved den amerikanske domstol i Saipan, Nordmarianerne, den 26. juni, hvilket er i samme tidszone som Townsville, Queensland i Australien, hvor han blev født. Ifølge et X-opslag fra WikiLeaks er "Julian Assange fri. Han forlod Belmarsh højsikkerhedsfængsel om morgenen den 24. juni efter at have tilbragt 1901 dage der. Han blev frigivet mod kaution af High Court i London og blev løsladt i Stansted lufthavn i løbet af eftermiddagen, hvor han gik om bord på et fly og forlod Storbritannien." Et indlæg fra Stella Assange takkede deres støtter efter at have skrevet "Julian er fri!!!!" Foto: A U.S. ATACMS missile wreaked havoc on a Sevastopol beach on June, 23. Credit: Combined Military Service Digital Photographic Files

I en udvidet Oase-plan

planlægger Saudi-Arabien et drikkevandssystem, der er dobbelt så langt som Nilen

23. juni 2024

“Saudi-Arabien fører an i den globale forøgelse af produktionen af afsaltet vand” er titlen på et indlæg den 12. juni på Arab News, som rapporterede, at “Saudi-Arabien har opnået et bemærkelsesværdigt globalt lederskab ved at fordoble sin produktion af afsaltet vand, hvilket signalerer landets urokkelige engagement i at opfylde det daglige vandbehov, sagde Abdulrahman Al-Fadley, Saudi-Arabiens miljø-, vand- og landbrugsminister,” da han talte på den tredje internationale konference på højt niveau om: “Vand for bæredygtig udvikling, 2018-2028”, i Dushanbe i Tadsjikistan.

Ifølge en tysk online dataplatform, Statista, producerede kongeriget 2,9 milliarder kubikmeter afsaltet vand i 2022, hvor det statslige Saline Water Conversion Corporation producerede omkring 1,9 milliarder kubikmeter; SWCC blev oprettet i 1974 og driver i øjeblikket 30 afsaltningsanlæg ved Det Røde Hav og Den Persiske Golf sammen med 139 rensningsanlæg. Saudi-Arabien har som mål at dække 90 % af sit ferskvandsbehov med afsaltet vand og de resterende 10 % med grund- og overfladevand inden 2030. Al-Fadley understregede også betydelige fremskridt inden for spildevandsbehandling og genbrug af vand i landbrug og industri, hvilket reducerer afhængigheden af ikke-vedvarende grundvand.

I 2016 annoncerede det saudiske kongerige med sit “Saudi Vision 2030”-program sin forpligtelse til at skabe sin egen nationale økonomi, i stedet for blot at forblive en eksportør af fossile brændstoffer, der er helt afhængig af udenlandsk

eksport for at tilfredsstille de indenlandske behov.

For at få adgang til vand til at dyrke i det mindste en del af sine egne fødevarer var kongeriget tidligt afhængigt af dybe brønde på 1 til 2 km, der pumpede vand op fra de enorme, hovedsageligt ikke-vedvarende reserver af underjordiske fossile vandførende lag. Da det intensive moderne landbrug startede, var der svimlende 500 kubikkilometer vand under den saudiske ørken, nok til at fylde Lake Erie. Næsten 400 kubikkilometer er blevet pumpet op til overfladen til central kunstvanding. Stort set intet af det er blevet erstattet af næsten ikkeeksisterende nedbør. Drypvanding i landbruget og afsaltet vand, hvis pris pr. liter er faldet kraftigt, er fortsat en del af løsningen.

I august 2023 afslørede Saudi-Arabien sin ambitiøse plan for at håndtere den voksende vandmangel, ifølge dækningen i "Construction Week Middle East", baseret på tv-afsnittet "Seen". Omfanget af den nye plan går langt ud over alt, hvad der hidtil er gjort. Ifølge den populære saudiske journalist Ahmad Al Shugairi i hans tv-serie "Seen", vil den ambitiøse bedrift kræve brug af korrosionsbeskyttende rør, hver med en diameter på 2,25 meter, som vil strække sig over 12.000 km i længden, 11 meter i bredden og 4 meter i dybden – dobbelt så langt som Nilen. Rørene, der løber under saudiske byer, vil strække sig over 126.000 kilometer, hvilket er langt nok til at nå tre gange rundt om Jorden, og netværket vil producere en enorm mængde vand på 9,4 millioner kubikmeter om dagen. Al Shugairi bryster sig af, at mængden af vand, hvis den blev fordelt til verdens 8 milliarder mennesker, kunne give hvert menneske to liter drikkevand fra Saudi-Arabien hver dag.

I september 2023 annoncerede kronprins Mohammed bin Salman etableringen af en "global vandorganisation" med hovedkvarter i Riyadh for at koordinere den globale indsats for at sikre vandets bæredygtighed. På konferencen i Dushanbe bekræftede Al-Fadley kongerigets forpligtelse til at styrke sin globale rolle i håndteringen af bæredygtige udviklingsudfordringer og

tildele midler på over 6 milliarder dollars til flere lande i verden.

Foto: Daniel E Coe, CC

Ukraine angriber Krim med missiler leveret af USA

23. juni 2024

Talrige pressebureauer rapporterede om det ukrainske militærs angreb på Ruslands Krim, som brugte amerikansk leverede ATACMS-langdistancemissiler mod civile i Sevastopol omkring middagstid (GMT+3) den 23. juni. Ifølge det russiske sundhedsministerium blev 124 mennesker såret, herunder 27 børn; 3 mennesker blev dræbt, heraf 2 børn.

I angrebet blev der brugt fem ATACMS-missiler udstyret med klyngebomber. Det russiske luftforsvar fjernede fire af missilerne. Det femte sprænghoved blev detoneret i luften over Sevastopol og forårsagede mange dødsfald.

Sputnik rapporterede: "Flymissioner for ATACMS-missiler programmeres af amerikanske specialister baseret på amerikansk satellit rekognoscering, hvilket gør Washington hovedansvarlig for det bevidste missilangreb på Sevastopols civile, udtalte det russiske forsvarsministerium (MOD).

"Derfor ligger ansvaret for det bevidste missilangreb på Sevastopols civile primært hos Washington, som leverede dette våben til Ukraine, såvel som Kiev-regimet, fra hvis territorium angrebet blev affyret," udtalte forsvarsministeriet. "Sådanne handlinger vil ikke forblive ubesvarede," konkluderede forsvarsministeriet i sit telegram.

En anden rapport bekræftede USA's rolle i angrebet: "ATACMS-missilangrebet på Sevastopol, som forårsagede alvorlige skader og tab, blev koordineret af den amerikanske RQ-4B Global Hawk rekognosceringsdrone. Dette blev kendt fra data modtaget fra observatører og militære kilder.

"Ifølge oplysningerne befandt RQ-4B-dronen sig 200 kilometer syd for Jalta på tidspunktet for nedslaget. Før missilernes klyngeammunition ramte mål i Sevastopol, slukkede RQ-4B kortvarigt for sin radartransponder, hvilket gjorde det vanskeligt at opdage og spore den. Handlingen rejste yderligere spørgsmål og mistanke om dronens rolle i koordineringen af angrebet."

Newsweek offentliggjorde bemærkelsesværdigt et kort, udviklet af en amerikansk tænketank, Institute for the Study of War, som viser alle de mål i Rusland, der er inden for ATACMS'ens rækkevidde.

Foto: U.S. Army

Verdenskrig banker atter på Europas dør

Ikke korrekturlæst

22. juni 2024 .

Det er en uge siden, at den russiske præsident Vladimir Putin præsenterede et omfattende initiativ til en ny eurasisk sikkerhedsarkitektur, herunder en forhandlet fred for at stoppe optrapningen af krigen i Ukraine, til overvejelse i hele verden. Det gjorde han den 14. juni i en timelang tale til lederne af Ruslands udenrigsministerium, og han

understregede udtrykkeligt, at hans forslag var designet til at sikre alle nationers sikkerhed, også Europas og NATO's.

Bortset fra den næsten øjeblikkelige, kontante afvisning af tilbuddet fra USA's præsident Joe Biden og den tyske kansler Olaf Scholz har der været en øredøvende tavshed om Putins forslag fra regeringskredse og andre politiske beslutningstagere i Vesten – på trods af, at USA og Rusland nu er på en kurs, der peger mod atomar konfrontation på kort sigt. Adspurgt af journalister bekræftede Kremls rådgiver Yury Ushakov, at Vesten ikke har henvendt sig direkte til Moskva for at diskutere Putins forslag.

Uden at lade sig afskrække gentog Putin kernen i sit forslag i en tale den 21. juni til dimittender fra Ruslands højere militærskoler: "For nylig beskrev jeg på mødet med udenrigsministeriets ledende medarbejdere vores vision om at skabe lige og ubrydelig sikkerhed i Eurasien. Vi er klar til en bred international diskussion af disse centrale, vitale spørgsmål med vores kolleger i Shanghai Cooperation Organization, SNG, EAEU, BRIKS og med andre internationale sammenslutninger, herunder europæiske og NATO-stater. Naturligvis, når de er klar til det."

Det ser ud til, at det vestlige etablisement endnu ikke er klar.

Som Igor Istomin, en førende russisk ekspert i internationale anliggender ved udenrigsministeriets MGIMO-universitet, udtrykte det i en artikel den 19. juni: "Mens dens ukrainske stedfortræder står over for et nederlag, bliver den USA-ledede blok mere og mere hensynsløs." Istomin var bekymret for, at "Vesten bevæger sig stadig tættere på randen af en direkte militær konfrontation" med Rusland, og at "muligheden for en transeuropæisk krig derfor er tættere på i dag end på noget andet tidspunkt siden midten af det 20. århundrede."

Man kan ikke være uenig i Istomins læsning: Alt tyder på, at

NATO faktisk aktivt forbereder sine styrker på en snarlig krig på europæisk jord – igen.

Der findes dog også fornuftige stemmer i Vesten og på begge sider af Atlanten. Den 21. juni hørte og vedtog Den Internationale Fredskoalition (IPC) på sit 55. ugentlige møde en resolution, der hilser den form for dialog velkommen, som Putin efterlyser. Resolutionen blev fremlagt af Joachim Bonatz, vicepræsident for det østtyske kuratorium for foreninger (Ostdeutsches Kuratorium von Verbänden (OKV) e.V.), og den blev støttet af ledende militær- og efterretningsfolk fra USA, Frankrig og andre steder. Schiller Instituttets og IPC's grundlægger Helga Zepp-LaRouche bakkede også kraftigt op om initiativet og opfordrede i dag til en øjeblikkelig international distribution af det og en hurtig udvidelse af samarbejdet på begge sider af Atlanten for at tage Putins fredsforslag op.

Foto: The Ministry of Foreign Affairs of the Russian Federation